

KlaNSROPET

Nr. 90

Desember 2012

Tema:
Supporter-
makt

Nummer 90 – des.
2012

Klansropet er Klanens
medlemsblad.
Bidrag sendes til
ropet@klanen.no

Opplag: 7000

Redaksjonen avsluttet 25. november 2012

Forsidebilde: Klanens arkiv

Alle signerte artikler står for artikkel-
forfatterens regning.

Redaktør: Kjell Henning Thon

Redaksjonsmedarbeider: Frode Sandberg

Layout: Tale Døve Jonassen, Leif Ketil Solberg

Annonsealg: Magnus Bernhardsen
e-post: annonse@klanen.no

Adresse:

Klansropet,
Postboks 6934, St. Olavs Plass, 0130 Oslo

Styret: Svein Erik Rogsund Vålerenga Bakke,
Bengt A. Calmeyer, Nimo Gasparini, Daniel Katira-
ee, Christian Kjellsen, Morten Nydal, Frode Ræder.
Vara: Steinar Jensen, Marius Wivegh
e-post: styret@klanen.no

Arbeidslagene i Klanen:

Medlemsservice: Steinar Jensen
e-post: medlem@klanen.no

Økonomi: André Schulte
e-post: okonomi@klanen.no

Sang: Espen Bjørnseth
e-post: sang@klanen.no

Tifo: Joachim Strandberg
e-post: tifo@klanen.no

Sikkerhet/Kst: Kay Aardalen
e-post: leder.kst@gmail.com

Turer: Jostein Ellingsen og Christian Kjellsen
e-post: tur@klanen.no

Klansropet: Kjell Henning Thon
e-post: ropet@klanen.no

Ishockey: Marius Wivegh
e-post: marius@klanen.no

IT/klanen.no: Morten Nydal
e-post: webservice@klanen.no

Klanens webradio: Rune Julsvik
e-post: rj@klanen.no

Spenn og sånt: Gjermund Nordtug
e-post: gjermund@klanen.no

Medlemskap i Klanen koster 200,-

Medlemskap for barn under 16
år koster 75,- (uten Klansropet)

Kontonr.: 6005 05 05318 medlem@klanen.no

Innhold:

VIL DU FORTSATT HA KLANSROPET?

Klanen sliter med økonomien. Klansropet sliter med motivasjonen. Og magasiner på papir sliter med å konkurrere med internett, blant annet fordi vi er systematisk for sent ute med alt av informasjon.

Derfor vil vi i neste nummer av Klansropet (nummer 91) ha en utvidet leserbrevsaksjon der du forteller om hvorfor du vil eller ikke vil ha Klansropet på papir i postkassa framover.

Får vi ingen bidrag tar vi hintet og gir ut tidens aller siste Klansrop til seriestart 2013.

Tema for dette nummeret er Jubileum, og det er selvsagt ikke tilfeldig at dette faller sammen med Vålerengas hundreårsjubileum.

Enten du har noe å bidra med til en diskusjon om Klansropet, en herlig jubileumsfeiring eller annet, send det til ropet@klanen.no innen 1. mars.

Neste år står vi sammen!

Med ombygging i svingen presser det seg fram en alternativ løsning for Klanens tribuneplassering i fotballeongen 2013. Vålerenga fyller 100 år, og Klanen samler seg på Vestbredden igjen. Det er en løsning som både er god, klok og har elementer av å være dristig ved seg. Utviklingen av Klanens tribunekultur har gått i litt ulike retninger de seneste årene. Svart/hvitt kan man hevde at det tydeligste skillet har gått mellom ultrastendene i svingen og de trauste voksne på Vestbredden.

Når løsningen med å samle oss neste år er god, er det først og fremst fordi det er en måte som tvinger oss ut av denne formen for kategoriseringer. Den presser de på Vestbredden til å lære seg å syng litt ivrigere enn vi har følt at de har gjort i år. Og det tvinger svingen til å vise fram en litt større grad av selvkontroll eller internjustis enn hva som har vært tilfellet i det siste.

Når løsningen er klok, henger det sammen med at styret ser denne splittelsen, og selv om det var en annen løsning som var nesten ferdigforhandlet med klubben, så man etter fadese i kampen mot Lillestrøm at noe måtte gjøres. Tidligere forsøk på å røske opp i strukturer har blitt møtt med trusler om borgerkrig fra både den ene og den andre part. Denne gangen virker det som om kritikerne også er kloke nok. Nå til å holde kjøft.

Og det dristige i løsningen ligger selvsagt i at fallhøyden i forslaget er høy. Norsk fotball er i en publikumskrise, Vålerenga er i tillegg i en sportslig krise, og det er vesentlig at Klanen i jubileumssesongen klarer og våger å samle seg for å nå gamle høyder.

Med en samling på Vestbredden har vi muligheten til dette. Sangtoppene vi har viser at det er god plass til 3500 ekstreme sangstemmer. Men med Lillestrøm-kampen i bakhodet er det også vesentlig at vi denne gangen sørger for at det er en enighet i Klanen. Dette betyr ikke at alle skal være like eller at alle skal gjøre det samme. Jeg vil gå på kamp på mine premisser. Men det er da vesentlig at det jeg gjør for å kunne gjøre det også åpner for at andre skal kunne gjøre det.

Derfor legger vi den verste flatfylla, den hissigste aggresjonen og de mest idiotiske påstandene om hva som er «den eneste riktige supporter-kulturen» til side, og står sammen på Vestbredden neste år. Det gjør vi med en trener som - i skrivende stund - ikke er bestemt, men som skal være samlende på alle som elsker Vålerenga.

Oppladningen til fotballeongen kan mer enn gjerne foregå på Jordal. For eksempel på Vålerengens Idrettsforenings kick-off på Jordal Amfi 29. desember 2012 klokken 16.00. Før vi gruser Storhamar to timer senere.

Kjell Henning Thon

Revolt 2013!

Det gamle slagordet fra slutten av 90-tallet gjelder mer enn noen sinne. Oslos gamle fotballstolthet ligger nede med knuste kneskåler og trenger mer enn noen gang hjelp av sine en gang så trofaste supportere.

Jeg skal innrømme at jeg har vært en dårlig supporter i året som har gått. Jeg har selvsagt sett de fleste av hjemmematcha, men jakta på orreten i Nordmarka har ofte vært mer intens og hjertelig enn jakta på poengene med Vålerenga.

Gleden ved det å gå på kamp har vært totalt fraværende og kom ikke tilbake før prosjekt Møbel ble skrinlagt i oktober, da kjente jeg med ett at livsgnisten kom tilbake.

Det er noe fundamentalt gærnt når det som alltid har vært selve bærebjelka i livet ditt plutselig ikke er det lenger, likegyldigheten tar over og kamper blir lett og lekent bortprioritert, kamper du for få år siden nesten hadde ofra livet for å få med deg. Nå var jeg plutselig blitt akkurat som de mange jeg alltid har forakta, en som svikter da klubben trenger en som mest. Vel gikk jeg på kampa, men engasjementet og supporterdelen av meg var liksom borte, skremmende men sant.

Til neste år blir det andre boller og jeg stiller meg 100 % lojal bak den nye treneren, akkurat som jeg gjorde med MA, uansett hvem det blir, alt annet blir helt meningsløst. Sesongkortet skal selvsagt fornyes og medlemskapet i Foreninga og i Klanen skal betales med den aller største selvfølgelighet.

Sammen er vi sterke, vi var i hvert fall sterke den gang folk virkelig stod sammen. Husker dere Chelsea og Newcastle? Hadde vi fått en sånn kamp nå hadde vi aldri i verden greid å skape sånn elektrisk stemning som vi greide der borte i England.

I dag har du alt for mange unge og kanskje ikke alt for lovende supportere som er mer opptatt av sin egen lille gruppering enn de er av Vålerenga og det generelle samholdet på tribunen.

Hadde vi hatt tjuve tusen på kampa våre hadde dette funka ok, men når fire-fem tusen er de eneste som gidder å løse billett er det

livsviktig å stå sammen, syng de samma sanga og trekke i de samma trådene.

Nå er det bare trist. Se bare på svingen vår.

Selv står jeg på Vestbredden og veit godt hva som blir levert fra vår en gang så stolte Gaza.

Dødt og tidvis komisk, det er noe Lyn over det hele.

Mot Strømsgodset hørte man helt klart forskjellen på en supportergruppe som ga jernet og på en som ga opp etter femten minutter. Gamle gode Klanen hadde aldri latt seg pisse på sånn, og av Godset?

Husker vi dro til Drammen seint på åttitallet og rundsang dem så det grein etter. Hjemme og borte, Godset var aldri noen match for Vålerenga, ingen var noen match for oss.

Forskjellen var at vi stod sammen, vi respekterte hverandre og ikke minst sang vi de samme sanga, de riktige sanga, sanger som fikk med flest mulig folk. Det hjelper ikke å syng sanger som bare femti andre blir med på, da høres man ut som Odd Grenland.

Da jeg starta opp mitt virke som forsanger på Store stå i 1981 var vi kanskje en gjeng på 30-40 stykker, resten stod med henda i lomma og så på. Sakte men sikkert vokste vi i antall samtidig som vi ble en tett sammensveisa enhet som fulgte fotball og hockey, året rundt med Vål'enga av beste merke.

De fleste av oss så alle hjemmekampa i fotball, bortekampa på Østlandet og akkurat det samme når det gjaldt ishockey, vi levde for Foreninga, året rundt og alltid side ved side.

Foto: Kevin Skjøthaug

På våre flagg stod det VIF og Vålerenga. Hva står det egentlig på flagga nå om dagen? Holder man med seg sjæl eller følger man Vålerengens Idrettsforening?

Tror dere vi hadde overlevd i Bucuresti og i Istanbul hvis vi hadde operert som ti forskjellige grupperinger, og tror dere at noen i det hele tatt hadde hørt oss? Det er en grunn til at vi opparbeida oss et respektert rykte også internasjonalt.

3500 på Stamford Bridge i 1999, Klanens desidert vakreste og stolteste øyeblikk. Det er litt synd for unggutta som driver på med tull og tøys å vite at dem aldri kommer til å oppleve det samme.

Aldri.

Vi hadde nemlig ett felles mål og en felles kjærlighet. V-I-F. På vårt beste var vi vel 2000 syngende supportere, nå er det kanskje 500 skikkelig dedikerte på en god dag.

Uten klubben er vi ingen ting, og den vil leve i beste velgående lenge etter at vi ligger seks fot under. Glem aldri det.

2013 bør bli året hvor alle igjen drar i den samme retninga, la oss sammen dra klubben ut av gjorma og ta tilbake vår posisjon som landets mest høylydte og innovative supportere, begrav YouTube-sangene og vis verden hvem vi er.

Vi er Vål'enga, verken mer eller mindre, VIF fra Oslo og Norge, trivelige folk som gjerne tar seg en øl eller ti.

Kom dere ut av dvalen folkens, det er nå de virkelige supporterne står fram, gir dere faen også til neste år er det bare å innse at klubben ikke lenger betyr noe for dere.

Det er fair nok det. Men ikke lat som du er noe du ikke er. Det er på tide å stå sammen igjen.

KjellG.

15 TV-skjermer
og en unik atmosfære,

Bohemen er sannsynligvis verdens feteste fotballpub

Vi viser alt du kan ønske deg av fotball

Sjekk ut vår nettside www.bohemen.no for full oversikt

To ukentlige og svært populære quizkvelder

Buss tur/retur Ullevaal på kampdager

Kald drikke og TV, Bohemen har alt du trenger for å leve

BOHEMEN

SPORTSPUB OSLO

ARBEIDERGATA 2, N-0159 OSLO - TLF.: 22 41 62 66

ÅPNINGSTIDER: MANDAG-TORSDAG 14.00-01.00, FREDAG 14.00-03.00, LØRDAG 13.00-03.00, SØNDAG 14.00-00.00

fokus: **TRIBUNELIV**

Tribunelivet gjennom sesongen har variert fra det overdrevent utagerende til det overdrevent tafatte. Og mellom der har det vært enkelte høydepunkter, enkelte episoder og enkelte kamper hvor det har vært fantastisk. Men som en rød tråd gjennom det hele kan man trekke fram en manglende enighet om hva vi har ønsket å være. Klanen på tribunen har vært best på de gode bortekampene – Åråsen eller Marienlyst – men også på sitt svakeste på bortekampene hvor få fant grunn til å dra – Alfheim eller «Gamlå» i Haugesund.

Og tilsvarende når det kommer til tifo. Slår Klanen på stortromma – hjemme mot Lillestrøm eller borte mot Fredrikstad – er det ikke tvil om at det landets beste på området som har entret arenaen. Men for ofte i året som har gått har det ikke blitt levert noe. Arbeidsforholdene har ikke vært på topp, og organiseringen har ikke invitert nye til å ta del i det vesentlige.

Før jubileumssesongen samles derfor alle gode krefter, trekker i samme retning og rekrutterer nye deltakere. E-postadressene til arbeidslagene finner du på side 2.

Samling i bånd

I skrivende stund har sesongkortpriser og tribuneløsning for 2013 blitt publisert på klubbens og våre egne nettsider. Personlig mener jeg vi skal være fornøyde med at klubben har hørt på oss og kommet oss meget godt i møte. Jada, enkelte av oss og meg inkludert, vil nok mene at det skulle bare mangle etter møbelforhandlernes siste års miserable resultater og klubbens manglende evne til å trekke andre folk til hjemmekampa enn oss.

Av: Nimo Gasparini

Gidder man å bruke de små grå i noen sekunder så skjønner man at de som jobber med dette hos klubben rett og slett prøver å gjøre jobben sin, nemlig sørge for at Vålerenga Fotball ikke taper penger sånn at fokus kan ligge andre steder enn å hente inn spenn i løpet av 2013. Men det er jo klart at hvis man blidgjør oss som alltid er der og dem som har falt fra i løpet av de siste åra av forskjellige grunner, ved eksempelvis å sette ned prisene som nå, så er sjansen for at flere kjøper sesongkort og billetter langt større. Dermed kan klubben faktisk tjene mer hvis alle kjenner sin besøkelsestid, kontra sette prisen høyere fordi man tror at man ikke har råd til å sette ned prisen.

Har snakka med diverse folk fra totalt forskjellige miljøer den siste tida, samt fått samme inntrykket av kolleger i Klansstyret som har snakka med andre folk, at prisene på sesongkort er alt for høye, hvis de ikke blir satt ned så gidder dem ikke å kjøpe sesongkort og knapt å gå på kamp neste år.

Seriøst, hvis man mener at 1713,- eller 2013,- er for mye penger å spytte inn i kassa til klubben man visstnok elsker i 100-årsjubileumssesongen, da kan du egentlig bytte klubb eller finne på noe an-

net å drive med. Da driver man ikke med det her av kjærlighet, men av helt andre grunner. Da trener vi deg ikke.

Hva så med kjernen i det som gjør at Klanen fortsatt eksisterer, nemlig tribunelivet (fjern det og vi kan legges ned, eventuelt bli noe helt annet enn en supporterklubb)? Uten å skyte for mye av meg sjæl, så innbiller jeg meg at jeg har blitt en smule flinkere med åra til å stikke fingern i jorda og innse realiteten. Ikke være negativ kun for å være negativ er også ikke alltid enkelt ...

På samme tidspunkt ifjor oppsummerte jeg 2011 med at vi hadde vært veldig bra på bortebane og helt kurante med noen høydepunkter på hjemmebane. Det mener jeg fortsatt.

I år? Tja, jeg kunne ha avslutta saken her med ett ord: Møkk.

Hvem skal man skyld på? Jeg skal være såpass ærlig å gi meg sjæl en god porsjon av skylda, ikke aleine, men når jeg er en av noen få forsangere og har ansvar for EngaSang i styret, så kan jeg ikke bare stikke hue i sanda og late som ingenting. Jeg, med noen andre har vært altfor naiv ifht. enkelte yngre krefter som vi hadde ekstremt stor tro på for noen år tilbake. Dette har vist seg å være en

stor feil. Mange av disse har for lengst tatt en u-sving og starta sine egne grupperinger, det er ikke noe problem i seg sjæl. Men det er et problem når spesielt en gruppering setter seg sjæl så til de grader foran klubb, Klan og alle andre. Dette ser jeg i sammenheng med stemninga. Fordi som de bl.a skriver på sine egne sider: - Vi må rett og slett begynne å ha det goy på tribunen igjen, få fram humoren og slippe oss løs.

For å få fram humoren, så må man ha et snev av humor. For å få andre rundt seg til å slippe seg løs, så man ha et snev av timing, en følelse av hva tribunen føler, mener og vil synge/rope der og da. Jeg sier ikke at personlig så er jeg verdensmester i det. Men påstår at jeg har større erfaring med akkurat dette og uansett form på kamp så forsøker jeg og de rundt meg å følge med. Funker ikke en sang, enten den er ny eller gammel, så kutter man. I hvertfall som en hovedregel. Er sjølsagt lov å avvikle fra den regelen, ellers vil man aldri få innført nye sanger.

Men det vi snakker om her, er en gjeng på maks 30 mann på en god dag, som står å synger «sine sanger», til min og mange andre sin irritasjon. Hva tror dere det gjør med innstillinga til andre som er hypp på å synge gode gamle slagere? Høy gjentakelsesfaktor og mangel på fantasi gjør at til og med rop/sanger de aller fleste stort sett er med på, dauter for dem har begynt.

Hvem sin skyld er det at HUMØRET har forsvunnet i år? Kan det være aggro på tribunen mot egne fans? Ett ballehår unna full slåsskamp har jeg vært midt i minst 3 ganger i år, hjemme og borte. Samt blitt fortalt om lignende på noen av de få matchene jeg ikke har vært på. Felles for alle hendelsene/

situasjonene er at det er de samme folka som er involvert hver jævla gang.

Vi har en jobb på match, synge som faen og prøve å sørge for at Vålenga vinner. Det påstår disse folka at dem er ekstremt opptatt av. Jeg tror faktisk på mange av dem når det gjelder akkurat det, problemet er bare det at vi er totalt uenige om hvordan vi gjør det. Skal sies at noen fra dette miljøet blei ute-stengt i fem kamper av Vålerenga Fotball i sommer, for å ha blussa mot Lyn i cupen, som etter min mening er helt på trynet at dem blei. Håper virkelig de som tar avgjørelsene i sånne saker tar kritikken fra oss og skjønner at man ikke kan utestenge tribuneslitere over en lav sko for bagateller. Minst like alvorlig er måten dette skjedde på, hvis man først bestemmer seg for å nekte noen deres livs kjærlighet, så må man gjøre det på en ryddig måte. At disse gutta blir forbanna p.g.a dette og gir litt faen har jeg stor forståelse for. At sinnet rettes mot andre i familien, deriblant oss som sto på felt 228 er ræva og uakseptabelt. Dessuten så har denne aggroen og tiltaksløsheten fra kompisene og «brødre» pågått i hele år, før disse utestengelsene.

For å få fram humor så må folk være i godt humor. Det blir man ikke av intern slåssing, aggro, dritt og pisspreik. Oppfordringen på sidene deres faller på sin egen urimelighet, fordi det er dere og deres kompisene og «brødre» som er ansvarlig for tidenes lavmål og tragedie på Klantribunen. For å avslutte: Humor har veldig mange folk forskjellig oppfatning av hva er, dermed er vi tilbake til det med timing og følelse av hva som passer når. At dere syns det er morsomt å synge «fotball er for gutter - åh åh ååå» er et bra eksempel på akkurat null forståelse av hva som får resten av tribunen fyra opp og i godt humor. Det er faktisk ganske mange damer i Klanen og på tribunen vår, mange av dem leverer mer vokalt enn de av dere som er opptatt av helt andre ting underveis. Er helt klart med på å kodd med klisjeen om at fotball er for

menn, men da skal det være med sarkasme og i det øyeblikket en kvinnelig linjedommer gjør en megabroler underveis f.eks. Og kommer man ikke på noe, da gir man faen.

Vel, tror vi kommer til å stå på hver vår tue i en god stund, for vi er grunnleggende uenig i hva som er riktig for Klanen og hva som skal til for å få utnytta potensialet som ligger hos oss. Skal ikke nekte dere å holde på som dere har gjort, sikkert smart å fortsette i samme spor, 30-40 stk. som synger sine egne sanger og driter fullstendig i alt rundt seg og klubben er sikkert veien å gå...

Personlig gleder jeg meg enormt til neste sesong, da samles folka med godt HUMØR på bredden med en god blanding av gamle og unge. Der skilles våre veier, for dere er jo ikke hypp på å ha noe med Klanen å gjøre. Eller? Er aldri for seint å snu, jeg ønsker alle velkommen der jeg skal stå på bredden som er hypp på å trekke i samma retning. Som ikke setter egen agenda foran fellesskapet i Klanen for Vålengas beste.

Det jeg ikke ønsker velkommen er sopeoppførselen flere av oss har vært vitner til i år, jeg står sammen med mine Klansbrødre og søstre på bredden. Så kan dere stå på utsida eller i ett eller annet hjørne og synge for dere sjæl. Meg har dere mista.

Siden det dessverre ikke er så mange stemningshøydepunkter å nevne for 2012, hvertfall etter mitt syn, så får dere bære over med meg, men dette er altså noen sentrale grunner til at jeg mener vi har tapt oss ekstremt mye i år. Det er allikevel som nevnt noen kamper enkelte ikke var tilstede...

Jeg trekker fram Fredrikstad borte, min beste opplevelse på bortebane i år, ikke utelukkende fordi vi endelig slo tullelaget borte, omsider rykka dem ned også. Men fordi man merka at ekstremt man-

ge forskjellige folk og miljøer var samla og i godt humor. Vi var bra den mandagskvelden. Fordi det var ingen som var der for å lage kvalm med noen som helst, så langt jeg kunne se så sang de aller fleste. Det var bra variasjon, humor, glede og god stemning, enga på bortetur! Tilfeldig at det var uten visse folk tilstede? Nepp.

Vi var ikke dårlige i Bergen og på Vårt Åråsen heller, men det skulle bare mangle...

Vel, nå glemmer vi 2012 folkens, vi fester blikket på pokalene som venter på oss høsten 2013 og venter i spenning til ballen ruller igjen på den grå-hvite matta i mars! Da har vi forhåpentligvis en trener med noen år på skinka, som sørger for at de beste spillerne som er tilgjengelig vil komme til oss igjen og som veit hva som skal til for å vinne!

Da kjenner sjølsagt alle Vålerengasupportere at det ikke går å sitte hjemme, når VIF er 100 år og gulljakta starter! Kanskje kjenner resten av Oslofolket sin besøkelsestid også ...? Klanen gjør i hvertfall det og vi fyller Vestbredden i 2013!

Sikkert mange som stusser over at det kun blir en Klantribune i jubileumssesongen. Men hvor mange er vi egentlig pr. dags dato, som synger og i det hele tatt går på kamp? Vi som har vært der i år har sjølsagt sett og fått med seg de harda fakta. Da snakker jeg ikke om de solgte billettene... Er det ett år, en sesong hvor vi ikke kan stå på to halvfulle tribuner og ikke være i nærheten av vårt beste lyd-messig, så er det 2013. Vi fyller 100 år kun en gang, det er neste år. Da har vi heller ikke råd til det pis-set som vi har opplevd til tider på Gaza i år, som tidligere nevnt. Dermed tror jeg og håper de fleste skjønner at dette er en forandring til det beste for stemninga på hjemmebane.

Vi ses og synges på bredden neste år! Syng med - hvis du er Vålenga

Sterkere tilbake i 2013

Foto: Anders Grydeland

↑ Hjemmesesongen 2012 ble avsluttet mot LSK.

På mange måter var 2012-sesongen en generalprøve for den nye ledergruppa til EngaTifo. Arrangementene i løpet av året som har gått skulle være smakebiter på året som kommer. Men, jeg lever nå i håpet om at en dårlig generalprøve gir en god premiere. Jeg skal være selvkritisk nok til å innse at ET ikke klarte å innfri alle forventningene på tifofronten selv om jeg opplevde noen lyspunkter. Det er lett å peke finger og finne unnskyldninger, men det er jeg ikke interessert i. Jeg ønsker heller å fokusere på hvilket enormt potensial som ligger i EngaTifo og hvordan jeg ønsker å markere jubileumssesongen 2013.

Arbeidslaget har vært i drift i over 15 år og har bidratt til å opprettholde Idrettsforeningens gode rykte nært og fjernt. Personlig var tribunelivet og tifoarrangementene til Klanen blant de viktigste årsakene til at jeg ble Vålerenga-supporter på

slutten av 90-tallet. Det faktumet at VIF spilte mot storheter som Runar og Drøbak/Frogn på denne tiden spilte svært liten rolle. Å få lov til å bidra til stemning og et engasjement i form av et koordinert kunstverk i et hav av konfetti og flagg i rødt, hvit og blått var til å få tårer i øya av. Nå har jeg fått litt mer (h)år på baken og kan selv bidra med på å skape de samme følelsene jeg opplevde som mindre. Det er nettopp det jeg ønsker å få til i jubileumssesongen!

Som vi alle vet lages ikke de beste arrangementene av seg selv. I 2012 var EngaTifo i bunn og grunn drevet av en håndfull karer som så hverandre så ofte at nye innskudd var svært ønskelig/nødvendig for å ikke ryke i tottene på hverandre. Det bør nevnes at samholdet i tifogruppa er upåklagelig. Når vi til neste år har ønsker om å løfte dugnadsånden og gjennomføringene til nye høyder

trenger vi kanskje akkurat deg med på laget! I 2013 skal vi sette Klanen tilbake på tifokartet over Europa der vi hører hjemme. Vi har flere konkrete planer klare. Det eneste vi mangler er bidragsytere. Mange gamle travere og unge cowboyer har meldt interesse, men jo flere kokker, jo mer tifo. Derfor ønsker vi å høre fra deg dersom du kan:

- ta maling fra en botte og smøre den utover et gitt område!
- håndtere en symaskin og sy noenlunde rett frem med 5 – 10 cm feilmargin!
- tegne morsomme, tøffe eller søte figurer!
- tusje etter en strek på et stoffstykke!
- trykke på knapper på en datamaskin sånn at flotte bilder blir enda flottere!

Dersom din kompetanse ikke tilfredsstiller våre ovennevnte ønsker, men du allikevel har ideer om gjennomføringer som du mener fortjener en plass

Foto: Kevin Skjøthaug

i et historisk tifoår, så skal du selvsagt få bidra du og. Bare send en epost til tifo@klanen.no og følg oss gjerne på vår fjesbok side.

Matijas Loeb
på vegne av ledergruppa i EngaTifo

Foto: Kevin Skjøthaug

Foto: Kevin Skjøthaug

Publikumskrise i hele

norsk fotball!

Siden 2007 har hver tredje tilskuer forsvunnet fra eliteserien i fotball. Dersom man ser bak tallene ligner situasjonen i Vålerenga på situasjonen i alle de andre klubbene. Det er altså ikke snakk om et lokalt problem, men en systematisk krise. Denne krisa handler slik Klansropet ser det om å overselge et produkt, gi TV for mye makt og drite i den vesentligste målgruppen.

Tekst: Kjell Henning Thon
Illustrasjon: Tale D. Jonassen

I de offisielle tallene har ikke Vålerengas publikumssnitt falt med mer enn 21 %, men som man ser av grafen (rød prikk) hadde vi et byks i publikumstall for 2010-sesongen. Det er da vi begynte å gjøre som de andre lagene, vi sluttet å oppgi reelle tilskuertall, og rapporterte i stedet «solgte billetter». Norsk ToppFotball og Norges Fotballforbund ønsket med andre ord at vi skulle begynne å jukse ...

Da man i 2004 solgte de norske fotballrettighetene til TV2 for en milliard kroner for de tre påfø-

gende sesongene, begynte den sentrale økonomiske doping av norsk fotball. Mange spillere økte lønningene sine til det doblet over natta. Tredjedivisjonsklubber som Randaberg og Valdres ansatte spillere og trenere på lønninger som overgår hva folk flest kan tjene, og tanken var å komme inn i det gode selskap der det var penger, medier, fokus og TV-dekning.

Siste mandag før eliteserien var ferdig kunne en samlet masse på RBK-web oppsummere at Rosenborgs fall i publikumstall ene og alene skyldtes Jan Jönsson. Hos oss var det selvsagt Martin Andresen som hadde skylden. Mens Kanari-Fansens

forum tilskrev den samme æren Ultras Felt C. Ingen av disse diskusjonsforumene ser på om det er Jönsson, Andresen eller ultras som har skylden for nedgangen i Brann, Fredrikstad eller Tromsø.

Klansropet tror det er flere grunner til nedgangen: Det koster så godt som ingenting å kjøpe seg TV-tilgang på alle kampene, og spesielt i kombinasjonspakker med engelsk fotball er det en enkelt å velge bort det å gå på stadion.

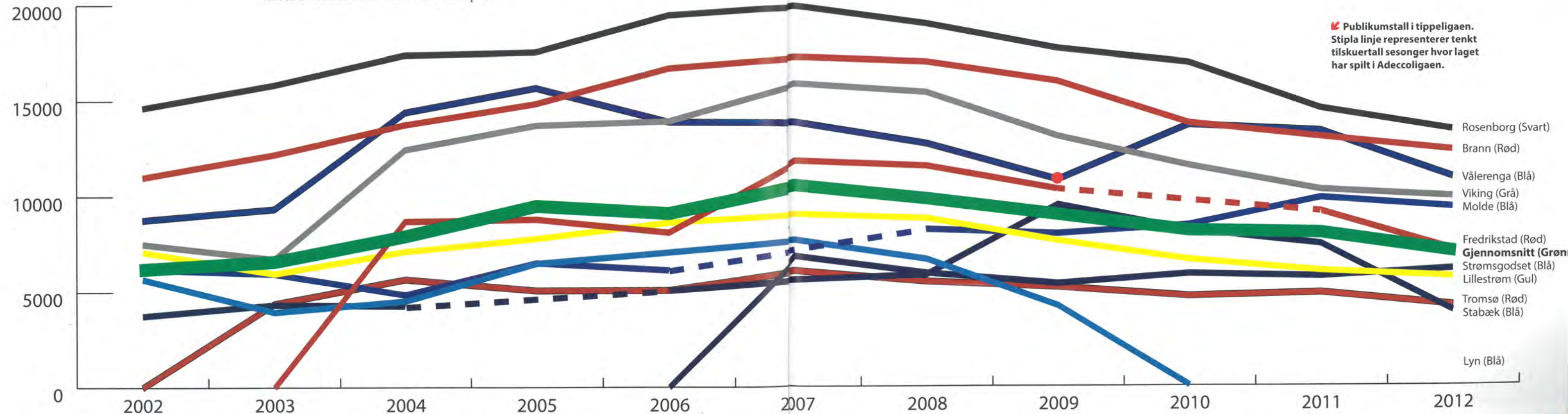
Annen fotball er også ekstremt tilgjengelig. Det er uproblematisk å se fotball hver dag i periodene på vår og høst.

Kamper flyttes fram og tilbake. Ingen vet om kampen skal spilles fredag, lørdag, søndag eller mandag før kampen nærmer seg. Da kan man ikke planlegge og det er vanskelig å dra spesielt på bortekamp.

Det medfører videre at bortesupportererne ikke i så stor grad er til stede, og at stemningen på stadion blir mindre, da blir det mindre fristende å gå også for andre.

Norsk fotball er ikke så god, og for hvert år blir det mer synlig.

Med unntak av de nyopptrykkede Sandnes Ulf og Hønefoss (som begge har fordoblet tallene sine) og Sogndal (som har nytt stadion) er det utelukkende Strømsgodset som ikke har en nedgang i publikumstall i Norge denne sesongen. At Godset sluttet å kjempe om elleveplasser og i stedet kjempet om gullet gjorde at oppgangen til slutt ble på nesten 400 tilskuere, og deres nest beste tall siden de kom opp igjen i eliteserien. Det totale gjennomsnittet i eliteserien er på 12 %, og man er tilbake på tall fra ti år tilbake.

Med Start og Sarpsborg i førstedivisjon og en overraskende jevn topp og bunn i denne divisjonen har det der vært en vekst på noen prosent, men langt fra nok til å forklare årets fall i eliteserien. Samtidig er det verdt å se at gjennomsnittet er det dårligste av de åtte siste årene, men bedre enn alle andre år i øverste divisjon med unntak av 1963, 1968, 1969 og 1977.

Historisk sett er det altså ikke ille.

Noen poenger er vesentlige: Rosenborg hadde sitt laveste snitt siden 2001 og sin første kamp siden 2002 med under 10.000 tilskuere. Brann hadde ingen utsolgte kamper, for første gang på svært lenge. Fredrikstad, Odd, Viking og Aalesund hadde sine dårligste år på nytt/nyombygget stadion. Lillestrøm og Tromsø har begge dårligste gjennomsnittstall på mer enn et tiår.

Sammenligner man med 2007, året da det i snitt var 10521 tilskuere i snitt i eliteserien, har alle lag som fortsatt er i eliteserien nedgang. Strømsgodset, Odd og Aalesund med bare rundt 10 %. Viking, Fredrikstad og Lillestrøm med mellom 35 og 40 %,

og Vålerenga med 21,2 %. Det siste handler altså om at vi før 2010-sesongen begynte å rapportere som de andre lagene, og derfor fikk en falsk økning.

På 240 kamper i eliteserien 2012 har bortefeltet bare vært utsolgt 6 ganger. Dette er de svakeste tallene på mange år.

Da Vålerenga i 2005 hadde 15.658 publikummere i gjennomsnitt talte vi de som var innenfor porten. Dette ga eventyrlig stemning på tribunen og en fantastisk drive. Følelsen i årets sesong med 10.900 som oppgitt tall er at det har vært 65-70 % av disse som har vært der. Et reellt gjennomsnitt hos oss på 7000 mennesker er derfor mer realistisk. Det plasserer oss på et publikumssnitt i år som tilsvarer hva Lyn (7662) hadde i 2007. Da hadde de drahjelp av derbyet mot oss og en generell fotballinteresse, men likevel ... Ser man på andre lag er følelsen det samme. Det blir sagt at Lillestrøm har hatt under 2900 på kamper i år, og alle som har sett bildene fra Røkkeløkka da Molde sikret seriegullet ser at det ikke var 10.000 til stede, snarere et sted rundt 6.000. Og fra Molde har man

også to reelle tilskuertall som er tilgjengelige. Til Moldes kamp mot Sandnes Ulf var det solgt 8506 billetter. 3801 møtte frem. Til Molde-Rosenborg var billettallet 11.112. Selv her valgte nesten 20 % å bli hjemme, slik at antallet oppmøtte ble 9306.

Det tyske snittet er på 45.000 tilskuere i 2011/12-sesongen. De har hatt en jevn stigning siden 1990. Det svenske gjennomsnittet har falt endel, men stabilisert seg rundt 7200. I Danmark er snittet for 2011/12-sesongen: 7103, og begge disse er altså igjen marginalt større enn norsk fotball.

Det er ikke ofte man har gleden av å takke noen på VG debatt for noe som helst. Derfor går det en delig og stor tatt til brukeren 6347 på VG Debatt for mange av bakgrunnstallene her.

Uttalelse vedr. blussing i kampen mot Lillestrøm

Søndag 11.11.2012 tapte Vålerenga 1-2 mot Lillestrøm på Ullevål stadion. Tapet på banen kom i skyggen av det vi den kvelden tapte på tribunen: Tillitten som det har tatt oss år å bygge opp.

Tekst: Klansstyret
Foto: Kevin Skjøthaug

En storslagen tifo med tilhørende lovlig pyroshow ble ødelagt.

Hver enkelt mann eller kvinne må snart ta et valg om de i jubileumssesongen ønsker å være en del av fellesskapet i Klanen eller ikke.

Hendelsene søndag viste med all tydelighet at Klanen ikke lengre er voksne nok til å bære det ansvaret det medfører å bli vist tillitt. Klubben og NFF viste oss tillitt ved å godkjenne søknaden om bruk av pyroteknikk på tribunen.

Vi misbrukte denne tillitten. Indrejustisen ser ut til å være borte.

Det ble fyrt opp noen ekstra bluss ved innmarsj på søndag, altså den lovlige delen av pyroshowet. Dette kunne alle parter ha levd veldig fint med. Men kasting av knallskudd og et bluss på banen, samt flere runder med blussing inn i kampen, selv etter gjentatte oppfordringer fra styremedlemmer og andre om å stoppe, blir umulig å forsvare.

Hadde sistnevnte hendelser vært unngått, tror styret at vi hadde tatt et sjumilssteg for vår egen del med tanke på fremtidige pyroarrangement. UFCs atale oppførsel kunne dessverre ha bremsert prosessen noe, men til syvende og sist tror styret dette kunne ha vært en stor seier.

Hvor lang tid det vil ta, aner vi ikke i dag. Men skulle vi være så heldige å få lov til å gjennomføre et liknende arrangement i jubileumssesongen 2013, så burde vi alle sende en stor takk til Vålerenga, Ullevål stadion og NFF.

I jubileumssesongen 2013 samles vi.

Denne uttalelsen er gitt av et enstemmig og samlet klansstyre, som består av Svein Erik Bakke, Nimo Gasparini, Christian Kjellsen, Morten Nydal, Frode Ræder, Daniel Katirae, Steinar Jensen og Marius Wivegh.

Klanen.no har invitert til debatt rundt temaet pyroteknikk. Hovedinnlegg til debatten postes her på klanen.no under vignetten «pyrodebatt». Alle er velkommen til å komme med kommentarer og innlegg på denne tråden på forumet. Dersom du ønsker innlegg her på klanen.no får du også det, send inn til webpublisering@klanen.no.

Faktum er at vi nå ikke kan gjøre annet enn å stå der med lua i hånda og håpe på godvilje fra NFF og klubb.

**Tifoporno:
Celtics 125-årsjubileum**

I hvert nummer trekker Klansropet fram et strålende tifoarrangement. Dette er hentet fra Celtics 125-årsjubileum, feiret med seier mot Barcelona i Champions league.

Skjerfing

Lasse Berntsen på Prekestolen.

Foto: Otto B. Berntsen

Silje Elisabeth Wiger i Dallas, Texas

Nyfelt elg i østendalen

Foto: Trond Vivelstad

Baiyohé Sky Hotel, Bangkok

Foto: Melissa Dahl

Kay og Even Eide på Litjefjellet i Romsdalen 29. juli 2012.

Ved Rica seilet, Molde

Foto Erlend Finvåg

Karoline Zogbaum på Olympiastadion i Berlin.

Foto: Petter Dahl

Karsbrua Praha

Foto: Marius Pettersen

Heidi Hauge på vei til Trondheim Foto: Hanne Mari Jordsmyr

Håkon Arnesen i den de-militariserte sonen mellom Sør- og Nord-Korea Foto: Christian Johansen

Honningsvåg

Foto: Milton Raiby

Tom Olsen på Panga, Hellas

Foto: Frøydis Banhop

Knut Skyberg ved Olympiastadion i Kiev Foto: Jon Moe

Enga

Restauranthus

Åpningstider:
Mandag-Torsdag
15:00 - 23:30
Fredag & Lørdag
15:00 - 01:00
Søndag
15:00 - 23:30

På hjørnet av Vålerenggata og Smaalendsgata finner du Enga Resturanthus. Dette er en intim Vålerenga-bar med tilhørende Restaurant. Her kan du få alt av matservering, og vi legger også til rette for selskaper og annen moro.

Fra vår bar kan du se alt av Vålerenga's kamper på storskjerm, mens du nyter barens edle dråper.

I helgene har vi deilig Enga frokost med god mat og drikke til en billig penge. Bohembussen starter sin reise til Vålerenga hjemmekamper herfra, så det er også et godt alternativ på kampdager.

Det er ingen hemmelighet at stedet har en sterk tilknytning til Vålerenga. Har du blått blod vil du helt sikkert føle deg hjemme hos oss. Velkommen!

Adresse: Vålerenggata. 5, 0657 Oslo

Telefon: 24 07 17 00

Hva er supporterermakt?

Supportermakt er på mange forskjellige måter på mange ulike nivåer i verden. Enten det er å få motstanderens spillere til å frykte deg fra tribunen, få klubben til å ta hensyn til dine ønsker når det gjelder spillestil eller spillerkjøp. Eller det er å få en reell innvirkning på større hendelser.

I sin bok «How soccer explains the world», forklarer Franklin Foer ulike prosesser i verden ved hjelp av enkle bilder innen fotballen. I «Football Against the Enemy» av Simon Kuper ser man på ulike konflikter og hatoppgjør i lys av fotballen. «Fotballkrigen» av Ryszard Kapuscinski tar for seg hvordan en fotballkamp i Latin-amerika ble utløsende for en krig.

Det bøkene har til felles er at de viser hvordan en balkansk krigsforbryter som Arkan eller supporterens krav om seier eller en enkel handling i nabolaget kan være trigget av fotball, men ha mye større omfang enn man egentlig kunne forestille seg.

I denne temadelen av Klanropet handler supporterermakten også om andre ting. For eksempel hvordan supportere kan ta makten over en fotballklubb gjennom MyFC, og hvilke utfordringer det førte med seg. Og hvordan det går når Manchester United-supportere blir lei av det kommersielle maset og starter sin egen klubb i protest (denne artikkelen kunne sikkert like gjerne handlet om AFC Wimbledon som når dette leses allerede har møtt klubben de protesterer mot - MK Dons - i den engelske FA cupen). Og vi har artikler som belyser Klanens rolle i supporterøymed.

Bredden er stor, men supportere har makt, bare de velger å benytte seg av den.

Kjell Henning Thon

Klanens makt

På stadion, i møte med administrasjonen, i styrerommene, med finansene i orden og som en del av noe større. Klanen har påvirkningsmulighet. Evnen til å gjøre forandringer kan defineres som makt. Den har Klanen brukt mange ganger, blant annet for å la idrettsforeningen være i fred når investorene vil bestemme for mye.

Tekst: Kjell Henning Thon
Foto: Klanens arkiv

Tidligere i 2012-sesongen brøt Klanens styre samarbeidet med administrasjonen, og sa at man utelukkende ønsket å forholde seg til hovedstyret som representant for Vålerenga. Talsmann Christian Kjellsen forteller litt om hva som lå bak, og ikke minst hva dette førte til.

– Vi klarte ikke helt å gjennomføre det, men bruddet gjorde at vi fikk en helt annen oppmerksomhet fra hovedstyret enn vi hadde hatt tidligere. Derfor oppnådde vi også å få oppmerksomhet om dette poenget, og vi tydeliggjorde for hovedstyret hvor dårlig samarbeidet var med administrasjonen.

– Men hvorfor skjedde dette?

– Det var en kombinasjon av veldig mange ting, inkludert noe som hadde bygget seg opp over tid. Vi følte i stor grad at vi ble overkjørt i sikkerhetsarbeidet. I tillegg fikk vi ikke beskjed eller svært dårlig beskjed om dette. Slik ble vi sittende igjen uten å kunne tale verken klubbens, medlemmenes eller Klanens sak.

Man følte seg rett og slett dårlig behandla.

– I tillegg hadde vi ofte lagt felles mediestrategier med klubben, men gang på gang ble ting framstilt annerledes fra administrasjonen i media enn hva vi hadde blitt enige om. For eksempel var vi etter episoden i Bergen enige om at vi skulle legge oss flate og klubben skulle ikke hausse dette opp. Planen var at de skulle benytte uttalelser av typen «dette er ikke representativt for Klanen» eller «dette er en uttalelse som vi oppfatter at er tatt ut av sin sammenheng». I stedet ble det motsatt, og administrasjonen framsto som pådriver i heksejakten.

– Og utover sesongen ble det verre.

– Så kom RimiBowl som lyn fra klar himmel. Vi

var ikke klar over det i det hele tatt. Det framsto som nok et tillitsbrudd som vanskeliggjorde samarbeidet mellom oss. Styret i Klanen foretok en samling i bønn rundt det grunnleggende spørsmålet: «Hvem er vi her for?» For oss er svaret «Vålerenga», og det er tydelig at Hovedstyret er representanten for Vålerenga. Samtidig er et samarbeid med administrasjonen en konsekvens av dette grunnleggende svaret.

– Men det kom noe godt ut av det sure samarbeidsklimaet siden vi var nødt til å tydeliggjøre noen prinsipper og fastlegge noen grunnholdninger. Disse kan oppsummeres som evig troskap til Hovedstyret og praktisk samarbeid med administrasjonen. Det betyr selvsagt ikke at vi er enige med hovedstyret i ett og alt, men uavhengigheten vår har jo en forankring i kjærligheten til Vålerenga. Denne presiseringen førte til at vi ble tatt mer på alvor, og spesielt samarbeidet med Anita Alexandersen har fungert utmerket. Men det handler kanskje også om at i henne er det endelig en person som Pål Breen stoler på, og det merker vi på Pål, for da slapper han litt mer av.

Presset til konkurs

Men man skal ikke langt tilbake i tid før situasjonen var mye mer dramatisk enn dette. Klansropet kan nå fortelle om en hendelse som har vært holdt unna medier og de fleste som ikke kjenner det indre liv på Valle svært godt. Høsten 2009 var krane skrudd helt igjen, og Kjellsen forteller at Vålerenga fotball i praksis var konkurs.

– Klubben var ti millioner i minus og hadde ikke penger til å betale september-lønninga. Investorene, som har i sin avtale at de skal bidra med visse penger dersom det er nødvendig, krevde ti års forlengelse av samarbeidsavtalen på deres egne vilkår for å betale inn pengene de skulle og dekke lønna.

Christian Kjellsen er talsmann i Klanen.

Etter samtaler med ulike aktører regnet Klanen ut hva vi kunne bidra med på kort og lang sikt, og garanterte da for mesteparten av de millionene. I forhandlinger ga det hovedstyret mer handlingsfrihet, og investorene fikk ikke diktert viljen sin.

Dette viser tydelig hvilken form for supporter-makt man sitter på dersom man har midlene til det.

– Gjennom å gi hovedstyret større makt, utøvde vi også en egen makt. Men det er også viktig å vite at denne formen for makt eller innflytelse skal støtte Vålerengens Idrettsforening og alle idrettslag under det navnet. Å kontrollere disse midlene gir en visshet om innflytelsen man har, mens man må passe på å ikke la denne innflytelsen gå til hode på seg. Men i spesielt vanskelige forhandlin-

ger er det viktig å våge å bruke den innflytelsen man har.

Økonomiens makt

Gjennom lure investeringer og en grunnleggende tanke om hva en supporter trenger, har Klanen nå funnet noen kanaler for å tjene penger. Bohemen i Arbeidergata, Vertshuset på Vålerengam, og Sjappa som nå flytter til Helsefyrt er de tre viktigste beina.

– Klanen eier 51 % av Sjappa, 22,5 % av Bohemen og en kontrollerende del av Vålerenga Vertshus. Hva disse stedene gjør, er og betyr gir en innflytelse, og den forsterkes av menneskene som er i Klanen. Disse stedene må støttes, og det er viktig at vi alle står samlet bak disse tre stedene. Mange har tatt pubene våre og Sjappa for gitt. Nå er det viktig å bruke stedene for å støtte disse økonomisk og gi dem en legitimitet. Det er noen vesentlige utfordringer som bygger opp under den følelsen av fellesskap som ligger i Vålerenga-familien. Vi kan ikke bare hevde følelsen av makt, men må opprettholde stedene for å opprettholdes som identitetsbærer.

→ Sterke meninger i gamle dager.

Klanens styre har alltid vært personfokustert. Fra venstre: Anders Krystad, Kjell Grønningen og Gjermund Nordtug.

◀ Vi skal drikke tran i Moss...

faktor. Men så skjedde det noen ting rundt opprykket i 2002, og det kom en ny generasjon – for eksempel representert ved Unge Enga – som ikke hadde denne formen for nesegrus respekt for den gamle generasjonen, og de som hadde makta i Klanen brukte nok sin innflytelse og makt på en måte som ikke førte til noe godt. Det kom negative beskyldninger, og de yngre reagerte instinktivt. Men det begynte også å ulme hos de eldre. I dette ble det noen konflikter og konstruerte fronter som også inneholdt noen av de gamle oppgjørene som ikke hadde blitt tatt i perioden med enighet. Klanen var veldig splittet i en periode, men i forbindelse med cupfinalen i 2008 klarte man å samle ulike drivende krefter, selv om det fortsatt ulmet under overflaten. Denne uenigheten kom for eksempel fram under årsmøtet i 2010.

Selv om man er uenige om mange ting, mener Kjellsen at det er en del konstruerte konflikter også.

– Noen av de alternative gruppene ser for eksempel på Klanen og Klanens styre som representanter for noe negativt. Parallelt med dette har Klanen blitt profesjonalisert, slik at det er mer arbeid å sitte i Klanens styre i dag enn tidligere. Med den makta Klanen har i dag, er det viktig at man har styrer som fungerer. Det vil ikke si at man må være enige, men man kan ikke ha den graden av konflikt som man hadde for noen år siden. Dynamikken i styret endrer seg fra år til år og styre til styre, og det er noen store hovedspørsmål som er viktige. Da blir diskusjonen om man er for eller mot Burberry på tribunen en ganske triviell diskusjon.

– Og, legger Kjellsen til, – Man må slutte med en romantisering av hva Klanen var tidligere. Klanen var aldri et mønsterbruk, og har antakelig aldri hatt større innflytelse enn i dag. Hvis man som Vålerenga-supporter ser viktigheten av supporterinnflytelse, må man applaudere de som gjør noe, enten det er i eller utenfor Klanen. Styret stiller alltid opp, og ønsker innspill fra alle som har noe å melde. Det er for enkelt å kritisere, men hos oss er det faktisk plass til alle som vil bidra.

Plass til nye

– Vi trenger nye medlemmer, yngre medlemmer. For en oppegående og sterk supporterforening er en vesentlig suksessfaktor for Vålerenga i tiåret som kommer.

– Men er det plass til en 16-åring i styret i Klanen i dag?

– Jeg tror dessverre ikke det, men strukturen i Klanen med arbeidslag og deltakere gjør at meningsbærerne kanskje er en gruppe på mer enn femti folk i alderen 16 til 55, så det er plass til unge stemmer. Personlig bryr jeg meg nok mest om de yngste her, siden de er Klanens framtid. Men med den historien vi har er det lett å bli en sur, gammel proteksjonist.

Styret gjør sitt for å bedre dette.

– For å forbedre kommunikasjonen, vil vi fra 2013 legge opp til at minst tre styremedlemmer

skal være til stede i et par timer på et forhåndsannonsert sted, slik at vi er tilgjengelig for å fange opp hva som kommer fra meningsbærerne.

Tribunen

– Men vi viser jo også en jævlig makt gjennom det vi gjør når vi står på tribunen. I enhver kampsituasjon vil jo den lydveggen vi leverer være den vesentligste maktfaktoren. Målet er jo at Vålerenga-spillerne ikke skal våge noe annet enn å skåre, mens bonda ikke skal tørre noe annet enn å slippe inn.

– Hvordan gjenskaper vi de legendariske toppene?

– Det vesentligste nå er at vi står sammen. At alle på tribunen forenes i et ønske: Ønsket om å gjøre Vålenga størst. Så kan vi være uenige på kammer-set eller uenige på utsiden av stadion. Men når vi

◀ Et mektig skue med Klanen i gamle dager.

står der sammen er det den ene sangen, den neste sangen som er den vesentlige. Alt vi vil gjøre for Vålenga er forankra i denne sangen.

let er det viktig at vi gjør det. Avstanden fra Rimi-Bowl til måten for eksempel Red Bull Salzburg drives er ikke prinsipielt så stor. Det handler om å la eksterne ta kontrollen over det aller viktigste rundt et lag. Et interessant spørsmål er jo om det var en glipp eller om det var en test. Jeg er ikke sikker, sukker Kjellsen

Uavhengighet og makt

– Klanen er uavhengig. Samtidig er hele vår eksistens avhengig av Vålerenga. Derfor er vi høyst avhengige også. Dette henger tett sammen med paragraf 1 i Klanens vedtekter. Den lyder «Klanen, Vålerengens Idrettsforenings uavhengige supporterklubb har til formål å støtte Vålerengens Idrettsforening samt alle særiddrettslag under denne foreningen. Klanen er uavhengig av Vålerengens Idrettsforening og upolitisk». Det viser jo at uavhengigheten ikke gir oss noen full frihet, men det er heller ikke slik at Vålerengas beste alltid er Pål Breens beste. Derfor kan vi tidvis være ek-

stremt kritiske, og uavhengigheten må være bygget på ansvarlighet.

– Klanens arbeid og forsøk på å bruke makt og innflytelse er knyttet til både kortsiktige og langsiktige mål. Noe av det er arbeid for å få NFF til å endre seg, andre deler av arbeidet er knyttet opp til sponsorer eller investorer, slik at de forstår hva det vil si å være fotballsupporter og hvorfor vi gjør som vi gjør. Hovedstyret og Klanen har veldig ofte de samme langsiktige målene, men det ligger i deres væremåte at de må være mer konservative. Derfor blir det ulike måter å gå veien på.

Klanens makt over supportere

– Klanens styre var lenge veldig personfokusert eller personorientert. Anders, Stein, Kjell og Gjermund var veldig synlige personer. Og i perioden fra Klanen kvittet seg med grumset rundt 1995 til 2000 var Klanen preget av en stor enighet og en sterk indre justis som opprettholdt denne enigheten. Det var et ønske om å vokse og å bli en sterk

Før og nå

På store stå på 80-tallet var vi en gjeng som folk ynda å kalle for det lite flatterende navnet Apeberget. Fortjent eller ikke fortjent, navnet hang ved oss gjennom hele tiåret. Den gangen var vi ikke så alt for opptatt av hva andre sa eller mente om oss, det var vi som bestemte og det var vi som satte dagsordenen på vår del av tribunen. Ikke det at vi gjorde så forbanna mye faenskap, men fyll og mildt fanteri var en del av dagsordenen på den tida.

Inspirert av våre engelske forbilder var det om å gjøre å skape vårt eget lille «hooligan-univers». Inne i våre egne hoder var vi veldig tøffe og barske. Det aller gjeveste var å få bilder eller artikler i avisa som skrøyt av hvor flinke vi var til å synge og om hvor farlige og skremmende vi oppførte oss. At vi egentlig var en patetisk gjeng på maksimalt 100 stykker ble av oss forbigått i stillhet og fornektelse.

I våre egne øyne var vi en hard gjeng uten sidestykke i Norge. Noe som i og for seg også var riktig ettersom det nesten ikke fantes andre skikkelige supportergrupperinger basert på den vålerengelske standarden, noe som kanskje var like greit.

LSK hadde en liten gjeng, få i antall, men satte seg så absolutt i respekt, husker et par av oss prøvde å okkupere plassene under tv-tårnet en gang. Det var ikke så lurt....

Ettersom vi på den tida kun reiste rundt på Østlandet dro vi aldri til Bergen. Kanskje like greit det også, selv om noen av oss overvar 16. mai kampen i 1987, vi var fem og de var 20 000. Lav profil...

Det går mange historier og mytene er mange om hva Apeberget fant på i denne perioden, nesten alt er bare oppspinn og betydelig overdrevet. Faktum er at vi stort sett sang, drakk og støtta VIF. Bråk var det ofte når bussen vår rulla rundt på østlandsveiene, men stort sett bare fyllerør, neseblod og en og annen blåveis.

De fleste arrestasjonene jeg var med på dreide seg like mye om blotting, urinering og verbal dritt-lenging i retning lovens lange arm. Vi ringte aldri motstanderne og avtalte slåsskamp, vi hadde aldri planer om noe som helst, vi skulle drikke, synge og sørge for poeng til Vålerenga, det var vår agenda. På den tida fantes det tross alt verken mobiltelefon eller internett.

I tillegg kledde vi oss opp i kule klær, dvs. et eller annet med Vålerenga på, noe som nesten var umulig å oppdrive på den tida.

Fra og med 1986-sesongen gikk alt nedover både med oss som gruppering og med VIF som topplag i fotball og tilskuertalla på Bislett var langt under det vi kaller for katastrofesifre i dag, 4000 var jo reine drømmetallet, ja nærmere fullt hus!

I perioden mellom 1986 og 1990 var den aktive syngende delen av Berget ikke på flere enn maks 50 stykker og rekrutteringa hadde ikke helt uventa stoppa helt opp, for hvem ville frivillig blande seg inn i det røret vi dreiv med?

Vi var som parodier på oss sjøl, der vi før var innovative var vi nå bare patetiske. Ikke bare oppførte vi oss tidvis som drita fulle tullinger, men hockeysveisen hadde også gjort sitt inntog blant gutta, gross og gru... Heldigvis hadde vi nettopp ishockeyen som jo var stor på den tida og VIF var ledende i Norge, dermed ble det fortsatt morsomme turer til Fredrikstad, Sarpsborg og Hamar.

Den syngende gjengen var definitivt større i hockey enn den var i fotball seint på 80-tallet.

Heldigvis var alkohol vår greie, vi dreiv ikke og dytta i oss all mulig annen dritt som de unge nå driver med, det var ei påsa med øl kjøpt på Ahmets kolonial i kampebakken og noen ganger en kvart bitter for å smøre stemmebånd. Man skulle da på jobb eller skole dagen etter.

Det spesielle med hele dette tiåret var at gjengen aldri ble større enn på maksimalt 200 personer, med kanskje det samme antallet stående litt nølende i utkanten av «Berget». Egentlig burde vi ha vært

dobbelt så mange, men skylda får vi ta sjøl, miljøet tørsta etter et snev av politisk korrekthet.

Dette oppgjøret ble tatt våren 1991, da begynte vi endelig å bruke hue, da kom også folka.

Hvis noen i ettertid spør meg om alt var så mye bedre og tøffere i gamle dager er svaret alltid et rungende nei.

Gi meg 2000 reisende supportere til Sarpsborg i andredivisjon i 1997 any day framfor to halvfulle busser med folk i cowboystøvler i førstedivisjon i 1988.

I dag kan man se noen av de samme tendensene. Noen skal kjøre sitt eget løp uten å tenke på at

uten fellesskapet er man ingen ting. 20 mann med 20 flagg ser ikke mye mektig ut, ikke høres man heller. Nå er det igjen tid for samling, vi er en forening og i en forening forener vi oss.

VIF blir 100 år og da må alle gamle feider og stridsøkser begravnes. Sammen er vi sterke, hver for oss er vi ubetydelige.

De sportslige målene er ellers enkle og greie: Først seriegull i hockey, så seriegull i fotball. Ingen fjerdeplasser og definitivt ingen sjunde- eller fjerdeplasser, heller ingen dårlige unnskyldninger. Den tida er over. Vi skal gå ut høyt og mørkt. Og masse folk skal igjen fylle tribunen.

Ha et forbanna godt jubileumsår og ære være Vålerenga!

PS: ikke glem å vise hvor du kommer fra, uansett hvor du er i verden bør en VIF-pin alltid være på plass på jakkeslaget, eller en t-skjorte, en hettegenser, et skjerf eller hva faen som helst bare folk ser hva du står for.

Oslo skal igjen farges blå og rød, ut i gatene og opp i trærne! Og er du ikke med oss er du mot oss. Gleder meg også til å vinne cupfinalen i slutten av november, en perfekt avslutning på et perfekt år.

KjellG.

Landets mektigste (fotball) supporterklubb – også utenfor tribunen

Det første tiår av dette årtuset var Klanen uten sidestykke den mektigste supporterklubben i landet. Etter min vurdering gjaldt dette i første rekke overfor fotballen, vi var ikke like betydningsfulle overfor de andre idrettene i foreninga. Jeg ønsker å peke på noen av årsakene til at vi ble så vesentlige overfor Vålerenga fotball, samt se på hvordan makten ble anvendt.

Tekst: Gjermund Nordtug
Foto: Klanens arkiv

Det var mange grunner til at vi endte opp så betydningsfulle:

Klanens medlemsmasse på slutten av 1990- og tidlig på 2000-tallet utgjorde en betydelig andel av det totale antall publikummere på Ullevaal Stadion. I likhet med alle kommersielle aktører som driver salg kan kundegrupper som utgjør majoriteten av kundemassen utøve betydelig makt.

Gjennom vårt økende sangrepertoar utover på 90-tallet og stadig mer kraftfulle kor utover på 2000-tallet ble vi en stadig viktigere del av underholdningspakka vanlige tilskuere fant attraktiv når

de gikk på Ullevaal Stadion. Forlystelsen man fikk fra tribunen stod ofte ikke tilbake for underholdningen på banen. Kompetansen og arbeidskapasiteten til TIFO-gruppa gjorde at Klanens betydning for den totale underholdningsverdien økte ytterligere utover perioden.

Dugnadsånden og evnen til å mobilisere hadde vi allerede på 90-tallet vist at vi disponerte. På kort tid kunne vi både samle inn betydelige pengesummer, samt at vi på kort tid kunne mobilisere mange mennesker. Dette beviste vi ved flere anledninger utover tiåret.

Som en av svært få supporterklubber i Europa disponerer Klanen majoriteten av overskuddet fra salg av alt supporterutstyr klubben selger. I tillegg har Klanen lyktes vi godt kommersielt på andre

områder. Fra tidlig på 2000-tallet innebar det en stadig voksende sparebøsse. Særlig har det falt aksjeselskapene knyttet til Vålerenga fotball tungt for brystet at Klanen hadde, og har, mange millioner på bok de ikke har tilgang til.

For de to millionene Klanen samlet inn i 2003 ble det kjøpt en håndfull spillere. Samtlige ga gevinst ved salg. Uten at jeg husker eksakt mener jeg utbyttet fra salget av spillerne medførte over seks millioner, penger som gikk inn i fotballklubbens kasse, altså medlemsklubben, ikke AS. I tillegg har Klanens breddefond utbetalt anslagsvis to millioner til ulike formål fordelt på alle klubbene i foreninga. Finansielle muskler gir makt, særlig når man i tillegg unnlater å stille krav bak gavene.

Alle de nevnte momentene, og sikkert et utall andre, var alle medvirkende årsaker til Klanens uformelle makt overfor fotballklubben. I tillegg fikk vi i 1999 en observatørplass i hovedstyret i Vålerenga fotball som ga en noe mer formell maktposisjon. Vi kunne dermed påvirke klubbens styremedlemmer direkte før avgjørelser ble fattet. Hovedoppgaven for observatøren var selvfølgelig å sørge for at Kla-

nen og våre medlemmer fikk best mulig rammevilkår som stående og syngende supportere.

De ulike samarbeidsavtalene mellom Vålerenga fotball og det kommersielle aksjeselskap Vålerenga fotball AS har medført en skeiv fordeling av makt mellom partene. I perioder tror jeg klubbens styremedlemmer har vært svært takknemlige for at Klanen har tatt et tydelig standpunkt i klubben favør, for å forsøke å veie opp den skeivheten. Aksjeselskapet har hatt et betydelig maktmiddel ovenfor klubben, nemlig penger, som ikke Klanen har latt seg skremme av. Da har alle uformelle maktforhold nevnt over, argumentert på ulikt vis og med forskjellige vinklinger, vært gode argumenter å ha i et kanonbåt-diplo-

mati ovenfor aksjeselskapene når de har truet klubben finansielt. Og ubeskjedit må vi ha lov til å si at det har virket ved mange anledninger.

Jeg har ikke grunnlag for å si at Klanen har mer eller mindre makt i dag enn i forrige tiår. Vi har beholdt observatørplassen i hovedstyret. Samarbeidet mellom klubb og Klan, gjennom det formelle samarbeidet denne observatørplassen gir, er temmelig unikt. Klubben har uttrykt mål om å bli best i Norden – unike i Europa. Vi kan hevde at det eneste unike med Vålerenga er det tette samarbeidet med supporterklubben. Jeg håper bare at fotballklubben vet å verdsette Klanen og det formelle samarbeidet man har hatt i snart 15 år.

Med Klanen som sponsor.

Som et apropos bør det nevnes at sterke aktører i Klansystemet mener Klanen aldri burde involvert seg selv til en observatørplass i hovedstyret eller vært involvert i kommersiell virksomhet. Argumentene har vært at Klanen kan miste sin selvstendighet, samt at alle ting på siden av kjernevirksomheten kan medføre at styret bruker ressursene feil.

Jeg har tillit til at det til enhver tids sittende styret klarer flere ting på en gang. Jeg tror alle maktfaktorene, formelle og uformelle, har og er nøkkelen til Klanens suksess.

Their soul is one

«There's two Uniteds, but their soul is one» synges det fra supporterne av FC United of Manchester. I klubben hvor alle medlemmene er eierne, mener man at klubben bare er en gren ut fra stammen til Manchester United FC.

Tekst: Lasse Lukacs

Da Glazer-familien tok over aksjemajoriteten i Manchester United og overførte gjelden på £790 mill. tilbake til klubben, var det mange som hadde fått nok av «den moderne fotballen».

De ønsket en klubb som føltes som sin egen. De ønsket en klubb som ga tilbake til lokalsamfunnet. De ønsket seg en klubb som så menneskene utenfor stadionveggene, ikke pengene de bar på.

– Jeg var lei av den moderne fotballen og hva den har blitt til: pengene, arrogansen, avstanden mellom spillerne og fansen, måten vi – supporterne – blir behandlet på. Jeg kan ikke forstå at man skal betale £36 for å komme på et stadion uten atmosfære, hvor du ikke kan stå, ikke kan synge, ikke kan fise. Man kan ikke engang stå sammen med vennene sine» sier Robert Brady, en av grunnleggerne av klubben. Mange mente det samme og ville gjøre noe med det.

En gjeng engelskmenn på en indisk restaurant, som snakker om hvordan de virkelig ville likt sin fotballklubb å være, er vel ingenting nytt, men at de våkner dagen derpå og fullfører planene, hører vel til sjeldenhetene, men det var nå slik FC United of Manchester begynte sine dager.

De la ned i sitt manifest at klubben skal eksistere for supporterne og lokalsamfunnets skyld – og at ingen skal tjene penger på dens suksess. Klubben eies i sin helhet av supporterne, og driftes som et demokratisk, ikke-for-profit kooperativ, hvor medlemmene fra klubbens start i 2005 har fått stemme over navnet, emblemet, draktene, billettpriser og hvem som skal sitte i styret bl.a. Alle

store avgjørelser blir demokratisk stemt frem. Ett medlem, en stemme, uansett hvor mye man investerer i klubben.

FC United har hatt tett kontakt med AFC Wimbledon – klubben som ble stiftet da Wimbledon FC ble flyttet til Milton Keynes og byttet navn til MK Dons – for å få veiledning i oppstarten av en supporterdriftet klubb.

At FC United sin situasjon er forskjellig fra posisjonen Wimbledon-fans fant seg i, har ført til noen anklagende rop om illojalitet til Manchester United, mens andre hevder at FC United devaluerer hva AFC Wimbledon har oppnådd. Det er en anklage Kris Stewart, en av AFC Wimbledon grunnleggere, mener er latterlig. «På mange måter er hva disse supporterne har ofret enda større. Vi hadde ikke noe valg. De hadde ikke én begivenhet, slik vi hadde, å fokusere deres sinne på, men mer en kulminasjon av ting. Og husk; disse supporterne snudde ryggen til Champions League!».

Kris fortsetter «Jeg er bare glad for at om det vi gjorde som AFC Wimbledon oppfordrer alle, hvilken som helst fan i hvilken som helst klubb, til å tenke hardere på hva som skjer i klubben sin; så vi har greid det vi satte ut for å oppnå».

Luc Zentar, FCs første klubbsekretær sier «Det finnes ingen «masterplan», vi bringer fotball tilbake til lokalsamfunnet. Dette handler kun om å gi billig, underholdende fotball til supporterne. Jeg er lei av at familier må bruke halvparten av ukelønna bare for å se laget sitt. Min eneste drøm er å få fotballen tilbake til der den burde være».

Og spillere må man ha

Åpne treninger ble holdt i en forstad sør i Manchester og en tropp på 30 spillere ble valgt ut. «De som kom var fra alle samfunnslag, noen dukket opp i Audi cabriolet, andre på sykkel,» sier Karl Marginson, FC Uniteds manager, som har lang fartstid i de lavere divisjoner. «Noen skrev til oss fra Australia og New Zealand, fordi de ønsket å spille for United. Det var fantastisk å se antallet søkere.»

Ingen visste hva man kunne forvente i den første kampen 16. juli 2005 – en vennskapskamp mot Leigh RMI, i nærheten av Wigan. Men 3000 dukket opp og for første gang i fotballhistorien ble det en jublende, høylytt baneinvasjon etter en måløs «friendly».

2500 tilskuere stilte i aller første ligakamp mot Leek CSOB, i rolige Staffordshire. Og selv om man spiste opp samtlige pærer, kjøpe alle program som var tilgjengelige og tok alle tre poengene, ble man møtt av «landlord» og lokale folk med åpne armer,

noe som er heller uvant som reisende United-fan pga. hatet mot Manchester United rundt omkring.

Etter to direkte opprykk, så et via play-offs, befinner FC United seg nå i Northern Premier League Premier Division (det heter faktisk så) hvor de også nådde play-off finalen i 2010/11 sesongen. Høydepunktet er for mange da FC slo Rochdale på Spotland, en klubb som lå 92 plasser over dem i divisjonssystemet, i første runde av FA-cupen i 2010.

FC in the community

Det er skrevet i klubbens «grunnlov» at klubben skal være til nytte for lokalmiljøet. Og veldedighetsanden er sterk i klubben. På kampdager stiller medlemmer til dugnad for å dekke alle behov for å gjennomføre en kamp. Fra tekokere, matlaging, verter, salg av supporterutstyr (tellet

de selges fra er ironisk kalt «Mega stall»; et spark til Manchester Uniteds «Mega store») og alt annet som tenkes kan, stiller folk gladelig opp for å hjelpe til med.

Det er startet en «social club» med lokal mat og drikke til en billig penge, hvor artister, samt kunstnere stiller gratis med underholdning hvor alt overskudd går tilbake til klubben og dets Development Fund. Fanzinet «A Fine Lung» (www.afinelung.com) drives på samme dugnadsånd. Likeså en radiostasjon drevet av supporterne, med liveoverføring av kampene (www.fcumradio.co.uk).

Klubben har kamper hvor barn kommer inn gratis, veldedige organisasjoner har tilbud om en 'Cashback scheme'; hvor organisasjonen får tilbake halvparten av billettprisen deres medlemmer betaler, i romjulen arrangeres Big Coat Day; som i fjor samlet inn over 6 tonn med klær til uteliggere

og trengende i Manchester-området, samt at spillere, ansatte og medlemmer stiller opp i en myriade av forskjellige formål som strekker seg fra sosialarbeid blant de eldre, fotballskoler i lokalmiljøene og til kronerulling for å kjøpe ny rullestol til en CP-skadet gutt.

Et medlemskap koster £12 (£3 for de under 16), billettprisen for en voksen er £8, og du kan «betale hva du har råd til» om du vil ha sesongbillett (for å ha en viss kontroll, har man satt en takst på £90, men om man «er i en situasjon hvor man ikke har råd til den summen», kan man ta kontakt med klubben og diskutere saken).

Community shares

Et av fremtidsprosjektene var å få sin egen stadion, da klubben har leid Gigg Lane fra Bury FC eller Bower Fold fra Stalybridge Celtic.

Her gikk klubben ut med et unikt «community shares» opplegg, hvor man kan kjøpe aksjer for å samle inn £1.6mill (vi har nådd det målet og er nå på £1.7mill) slik at Manchester City Council stiller med et gunstig lån så at 5000-seters stadionet kan bygges på Ronald Johnson playing fields i bydelen Moston, som er et av byens fattigste områder. Avtalen inkluderer Moston Juniors, som til daglig bruker området.

I am an FC fan

FC har i snitt rundt 2000 tilskuere på kampene, og de vet å støtte opp om laget. Manager Karl Marginson forklarer «Det er en utrolig positivitet som

kommer fra tribunen. Hos andre klubber jubler folk når lagene vinner og «buer» når de taper. FC fans «buer» ikke. Man får den følelsen av samhørighet som det pleide å være før i tiden, når man gikk på kamp med kompisene».

Det handler enkelt nok om å nyte kappopplevelsen, om å stå sammen med kompisene, synge sanger, kodd og ha det gøy slik som man pleide å gjøre før man ble «kunde» i stedet for en «fan».

Vi har fått opp øynene for en helt ny fotballopplevelse, en opplevelse som blir arrogant oversett av så altfor mange av oss. Vi ser en fotball skapt av folk som gjør det for kjærligheten, ikke for pengene.

For mer om FC United of Manchester, gå inn på www.fc-utd.co.uk

Direktedemokrati:

Søt kløe eller sur svie?

Sommeren 2007 sto en mer enn vanlig fotballinteressert engelsk mann frem og sa han hadde en kløktig plan for styrket supporterakt: han ville gi supportere muligheten til å kjøpe klubben sin med små individuelle bidrag, og til å erstatte manageren med deres egne sportslige vurderinger. I den nye, demokratiske klubbmodellen skulle manageren bli trener og kampleder, mens supporterne skulle bli styret, fotballdirektør og manager. Genialt. Og som en mer enn vanlig demokrati- og nettinteressert fotballfan heiv jeg meg på fra begynnelsen – først som supporter, så som leder for en slags valgkomité og i en periode også som styremedlem.

Foreningskonstruksjon som ble snekret sammen ble kalt MyFootballClub (MyFC), og etter uravstemning og hemmelige forhandlinger falt valget på den lille 5. divisjonsklubben Ebbsfleet United FC (EUFC) nær Gravesend like sør-øst for London. EUFC skulle ikke lenger måtte overleve på nåde med en endeløs rekke av eneveldige smårike onkler! Lokale supportere (laget trekker rundt 1,000 på kamp) var kanskje litt lunkne til konseptet, men MyFC ble plutselig en lokal fotballstormakt når til sammen 32.000 mennesker fra hele verden ble med på moroa og banket 13 millioner kroner i bordet. De færreste av oss hadde hørt om klubben på forhånd, men synes konseptet var røtt – og når et års medlemskap kostet skarve 400 kroner så var det lett å la seg begeistre.

EUFC (tidligere Gravesend & Northfleet – GNFC) har historie tilbake til 1890 og en rimelig solid posisjon i toppen av non-League systemet i England. Stonebridge Road stadion byr på klassisk engelsk fotballstemning i fasiliteter fra tidlig 1900, og klubben spiller i Blue Square Bet Premier-ligaen. 5. divisjon er den laveste med heltidsspillere i England

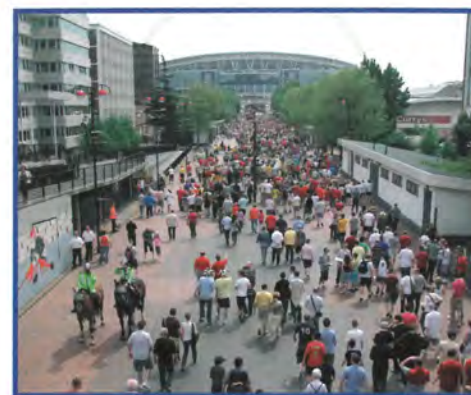
og er kjent ikke bare for fysisk fotball og hard konkurranse, men også for ustabil klubbøkonomi.

Med normale stallbudsjetter på rundt 5 millioner kroner i året skulle da uansett MyFC med sine 13 millioner årlige medlemskapskroner hatt muskler til å sikre opprykk og supporterledet fremgang. Bare få måneder etter overtagelsen tidlig i 2008 sto jeg sammen med 15.000 andre gamle og nye supportere på Wembley og så «The Fleet» løfte FA-troféet (cup-troféet for lagene i 5. divisjon og under). Det var et stort øyeblikk og fremtiden lyste gull og luktet grønne skoger.

Så kom hverdagen. Joa, det var fint at hvem som helst kunne representere «eieren» og sitte i styrelsen på både borte- og hjemmebane. Det var artig at vi som supportere kunne bestemme budsjetter, sette prisene på sesongkort og velge draktdesignet. Men hva med laguttak, formasjon og taktikk? Teorien om «the wisdom of crowds» virket solid – blir det bare mange nok som vurderer og velger så blir utfallet bra – men i praksis skjønnte vi alle hver for oss at vi ikke hadde nok kunnskap om spillerne eller opposisjonen til å gjøre gode uttak. Skepsisen fra de lokale supporterne var også stor –

➤ Bortekamp mot Ebbsfleet United

➤ Stemningsbilder fra 10. mai 2008, da FA-troféet ble vunnet på Wembley

og dermed ble det heller aldri nok medlemmer til å prøve dette ut.

To år senere var medlemstallet i MyFC redusert til noen få tusen, og klubben rykket ned til 6. divisjon. Alle kranget med alle, gründerne ble lempet ut, advokatene begynte å røre på seg, og de lokale supporterne fra arbeiderbyen Gravesend begynte å spikke kjepper for alvor. Selv de fleste av oss som hadde ofret et hav av tid for å få prosjektet til å virke – meg blant dem – trakk oss en etter en. Hva gikk galt med dette fantastiske eksperimentet i fotballdemokrati?

Listen over feilgrep og årsakssammenhenger er lang. Det kan for eksempel sies at vi kjøpte feil eierne, at FIFA/FM-aspektet var latterlig naivt, at de gamle supporterne aldri aksepterte de nye, og at nettforum-formatet gjorde oss alle til troll. Det som likevel peker seg ut for meg som aller viktigst lar seg koke ned til et enkelt begrep: det ble for mange kokker.

De fleste av oss som jobbet tett på MyFC fra begynnelsen definerte supporterakt i sin rene form som direktedemokrati og detaljstyring, mens det vi opplevde i praksis var at vi knapt klarte å bli enige om ordlyden på «stemmeseddelen». Forventningene til demokrati ble heller aldri ordentlig avstemt mot de organisatoriske realitetene. Hvordan skulle for eksempel styret gå frem når vi fikk konfidensiell informasjon om treneren, om potensielle spillerkjøp, og om intense forhandlinger om stadionrettighetene? Hvordan skulle spillerlønn forhandles hvis 32,000 supportere skulle stemme i hele veien? Styret måtte nødvendigvis stadig vekk ta beslutninger som ikke kunne deles offentlig, og konsekvensen var at det undergravde hele konseptet.

MyFC har etter dyrkjøpte erfaringer redusert ambisjonene, og overlatt mye av klubbens daglige styre og stell til en håndfull personer. «Smårike» medlemmer donerer eller låner penger til klubben, og i praksis jobber de seg frem i posisjoner som ledere eller styrepreranter: penga rår igjen med andre ord, om ikke like ille som før. Klubben har likevel overlevd et radikalt eksperiment, og det pågår for så vidt enda. Det gjør også lignende satsin-

➤ Ebbsfleet United sin stadion ligger idyllisk til.

ger rundt for eksempel Chester, FCUM og Stirling Albion, og det disse har til felles er en representantskapsmodell i stedet for et direktedemokrati – noe som nok er mer levedyktig. Da velger supporterne et styre som gis mandat til å beslutte det aller meste frem til neste valg – om de ikke kastes ut i mellomtiden.

Her tenker jeg at en del av slaget om norsk supporterakt også vil stå fremover: på hvilken måte kan vi supportere organisere oss for å nå frem med våre interesser uten at det går på bekostning av klubben og laget? Hva kan vi gjøre for å forhindre at våre valgte representanter ikke blir for maktkåte og kjepphøye når de har sittet en stund ved styrebordet? Hvordan sikrer vi alle den handlekraften som en klubb kan tilføres gjennom for eksempel en sterk eier med en tydelig ambisjon, samtidig som vi får frem robuste ten og klokskapen som kan oppstå gjennom maktfordeling? Kjør debatt.

Jarle V. Traavik, «VVV» på klansforumet

Bohemen Foppal

Bohemen Foppal er Bohemen Sportspubs bedriftsidrettslag, bestående av noen ansatte, samt en hel del faste og ikke fullt så faste gjester. Fellesnevneren er at vi er tørste, ikke spesielt godt trente (fysisk...), elsker fotball, Bohemen og de aller fleste elsker Vål'enga.

Tekst: Nimo Gasparini
Foto: Bohemen Foppal

Vi holder på for sjette året på rad. Primus motor for dette blide og useriøse laget var i sin tid Bohemens daværende bartenderstjerne Atle Osvold, med god hjelp av Joachim Nilsen og Frode Lyshaugen aka Feite Frode, som mente vi trengte et bedrifts-fotballag. Etter ymse samtaler bak og foran bardisken kom vi fram til flere enkle, klare og Bohemske retningslinjer for dette publaget:

– **Laget skal bestå** av gjester og ansatte på Bohemen (som gjest regnes minst ett besøk i måneden, denne regelen glipper iblant pga. hyppige forfall fra faste spillere ganske så ofte...).

– **Det er et guttelag**, som ikke betyr at vi ikke heier på at de kvinnelige ansatte med andre damer tar grep og starter et bedriftslag for damer! Det var nemlig litt murring i oppstarten fra det andre kjønn om at det var urettferdig med kun gutter som fikk bli med (her hadde vi litt forvirring i starten med en spiller som mente at dama hans var god nok – hei Morten – men dette løste seg ganske greit).

– **Dem som betaler kontingent** og stiller på kamp når ankomst er meldt, blir prioritert i førstesjueen! Nå går dette stort sett av seg sjæl, da vi har pengeinnkrever og luftens baron Thomas Wasqueball til å piske inn spenn fra samtlige når ny sesong nærmer seg. Samt at vi sjelden er for mange spillere på kamp...

– **Vi spiller for moro skyld**, men vi er konkurransemennesker, vi går ikke på banen for å tape (kun hvis vi må...), målet i starten var 2. divisjon, ikke høyere. I bedriftsfotball er det 6 eller 7 divisjoner,

vi regna med å starte i bønn som alle som starter opp må. Men takket være et kjent navn for kretsen i søknaden, et par pennestøk og vips starta vi i 4. div. på plassen til beryktede Cacadou Kickers, perfekt nivå for glade amatører! Noen på laget spilte sammen i Cacadou for flere år sida. Direkte opprykk var resultatet, og jaggu gikk vi rett fra 3. til 2. div. året etter... Her er vi fortsatt uten mål om topp 2.

– **Så lenge supportercupen avvikles** på Østlandet og ikke i fjerne strøk, er vi med og målet er alltid seier! Siden det er det eneste vi kan vinne... Men aldri uten børst på sidelinja, verste vi veit er doping (vannflasker) på supportercup!

I fjorårets utgave på Skeidbanen kom vi helt til finalen uten å være i nærheten av pokalen, Vålerenga Avholds (!!!?) slo oss med 7-1... Men sølv kan være gull i denne turneringa, så lenge man feier «motstandere» som Bastionen, Greverudbussen, Sirkus, Stormen, Vålerenga Vertshus og Skeidok-sene av banen.

Sistnevnte var dagens første kamp og som arrangør var'ëm nok heltente, litt store i kjeften og his-sige i taklingene, det blei litt mye for lagleder og spydspiss Moab Bihi på nedadgående/oppadgåen-de rus såpass tidlig på morra'n... Inspirert av for-banna og myndige Bihi kom dagens første skade og legevakttur på en av oksene (hei Morten)... Vi er sjølsagt ikke stolte av den slags i en supporter-cup, men sånt kan skje når man koder med vårt mildt sagt ustabile lag.

Temaet i dette ropet er Supportermakt. Jeg veit egentlig ikke hvor mye supportermakt som kan relateres til gutta i Bohemen Foppal. Vi spiller som sagt i 2. div. i bedriftsidrettslagserien. I mot-setning til veldig mange av dem vi møter, så vil jeg jo si at vi er et lag bestående av supportere, organiisert av supportere! Og ett av krava vi har for å spel-le for oss, er at man drekker på puben vår som er delvis eid av oss (Klanen). Dermed kan man si at vi har utovd en grad av supportermakt, i form av å organisere vårt eget lag med våre egne regler og for så vidt tolkninger av de reglene til tider... Men det bestemmer vi sjæl!

Hvis ikke Bohemen Foppal hadde blitt en realitet, så hadde jo sikkert enkelte begynt for Vålerenga Vertshus (Hei Fat Frank) eller andre vannhøl som forsøker å leke med de store gutta... Nei her er vi i 2013 straks, endelig med drakter pryda av den lekre Bohemen-logoen! – Slapp av Per (vår taktiske og fysiske hovedtrener i en periode, som ga seg når vi ikke ville trene søndager kl.09...), vi satte pris på de turkise.

Når dette Ropet leses er vi vel overståtte med vårt årlige julebord som alltid blir en suksess! For dem som stiller som vanlig...

Når det er sagt, så legger jeg personlig langt mer i betydningen av supportermakt.

Neste år tar vi nesten alt!

Hundreårsjubileet starter på Jordal Amfi lørdag i romjula

Lørdag 29. desember 2012 går startskuddet for hundreårsjubileet for Vålerengens Idrettsforening på Jordal Amfi, et jubileum som skal markeres gjennom hele 2013.

Jula er tid for familie, tradisjonsmat, juletrær, julekuler, julegodteri, julenøtter, julegaver, julehøytid og julemas. Men når det har blitt femtedag jul er det kanskje på tide å gjøre noe annet: Vålerengens Idrettsforening er vertskap for en hyggelig avveksling med jubileumsåpning på Jordal Amfi, der hele familien har muligheten til å komme seg ut og møte kjente i hyggelige om-givelser.

På en rimelig billett får du masser av hygge og underholdning – se programmet under.

29. juli 1913 ble VIF stiftet i kassesnekkeriet i Vålerenggata 29. I løpet av hundre år har foren-ingen utviklet seg til å bli en gigant i norsk idrett!

Rammen rundt åpningen er en ikke ubetyde-lig ishockeykamp. Norges beste hockeyleg møter Storhamar i et av sportens klassiske oppgjør, en batalje som bidrar til å sette følelsene i sving hos mange og spisser sansene i en familiær høytid.

Storhamar skal sendes poengløse av isen og hjem til bondelandet, for landets førende hockeyleg monstret sitt beste mannskap til en kamp av dette kaliberet.

Kampen mot Storhamar starter kl. 18:00. Kjøp billetter tidlig. Her blir det mange som skal mar-kere starten på jubileumsåret!

Programmet for jubileumsåpning:

- Dørene åpnes kl. 16:00
- Einar Gelius er tilbake på Vålerenga, nå som ordstyrer
- Vålerenga Janitsjar åpner arrangementet med å framføre «Vålerenga Kjerke» kl.16:45
- Vålerengas jubileumslåt presenteres
- Sjappa presenterer jubileumskolleksjonen
- Oslo Nye teater viser en liten smakebit av ju-bileumsforestillingen «NESTE KAMP – en 100-årskrønike fra Vålerenga» Premiere på ho-vedscenen september 2013
- Alex Rosén underholder
- Jubileums-telt: med rett til å sørge for at folk trives

Billetter:

- I Sjappa og på Billettservice!

Billettpriser:

- Klanen, medlemmer av VIF og frivillige 120,-
- Voksne 150,-
- Barn 60,- (3-15 år er å anse som barn – gratis for de under 3 år)

29. juli 1913 ble Vålerengens Idrettsforening stiftet av 27 arbeidsfolk på Vålerenga.

100 år, 49 norgesmesterskap, 47 seriemesterskap og 42 kongepokaler senere teller foreningen 2800 gutter og jenter i alle aldre. Ingen har vunnet mer.

Fordelt på syv idrettsgrener har VIF vokst seg til en mangfoldig gigant i norsk idrett. Uansett alder, kjønn og etnisitet er du for Vålerenga og Vålerenga for deg.

Ære være Vålerenga!

Gullpucken til Vålerenga!

Det er gått atten år siden Espen «Shampo» Knutsen tok Vålerengas niende gullpuck. Den kom så langt tilbake som i 1994. Etter den skulle det altså gå hele 18 år før gullpucken havna hos en vålerengasspiller igjen. Den tiende gullpucken er også den første gullpucken ei vålerengajente har gjort seg fortjent til. 28 år gamle Trine Martens fikk den, i det som kan ha vært hennes siste sesong som ishockeyspiller. Fortsatt har hun ikke kommi seg på is denne sesongen; men sliter med skader i begge knærne. Derfor var hun heller ikke med til Örnsköldsvik, der hockeyjentene som det eneste vålerengalaget, spilte europacup i 2012.

Men sesongen 2011/2012 var så definitivt en gullpuck verdig. En sesong der Martens sammen med Vålerenga først sikra seg seriegullet, deretter bøtta. En passelig avslutning var det jo også å score i NM-finalen mot Astor. Med landslaget blei det også en stor opptur, selv om opprykket fra 1. divisjon røyk med minst mulig margin. Et knepent 1-2 tap for Tsjekkia senka drømmen om å komme med i det øverste siktet, men tro ikke at det var Martens feil.

Etter VM-turneringer så er det alltid kåringer. Et all star team blir satt opp og der figurerte sjølsagt Martens; men ikke bare kapra hun én av to backplasser på all star teamet; hun blei også kåra til VMs beste back. Det gjorde hun altså 21 år etter at hun tok sine første skøyte-tak på is i Lørenskog. Et par år spilte hun også for Siddis i Stavanger, men i 2000 var hun blitt voksen nok til å flytte til hovedstaden og spille for Norges mestvinnende klubb.

Op på disse åra har hun altså vinni ikke mindre enn ni NM-gull, på tross av at hun har hatt to studieavbrudd. På disse ni NM-gullene har hun mottatt åtte bøtter. Ikke så mange andre som kan skilte med åtte bøtter på peishylla, og når vi legger til at Vålerengas damelag totalt sett har vinni ti NM-gull og ni bøtter, så kan man definitivt si at hun har vært svært delaktig i at Vålerenga sannsynligvis vil ta

sitt 50. NM-gull i løpet av 2013. Uansett om hun kommer seg på is eller ikke i løpet av sesongen.

På landslaget har hun også gjort det svært bra. Fra debuten i VM i Frankrike i 2001 har det blitt 41 landskamper fordelt på VM og OL-kvalik. Hvor mange treningskamper hun har spilt er det ingen som har oversikt over. Men så god er Martens, at sjøl om trenerne veit hun er skada, så sender de henne innkallelse til landslagssamling allikevel. Det handler vel om å ha trua på at en stor karriere ikke er over. I så tilfelle den er det, er jo ikke gullpuck det verste å bli huska for.

Folkets Forening!

VIF er folkets klubb. VIF skal i hvert fall være folkets klubb, klubben for gutta i gata, klubben uten frukt og dadler, klubben uten jåleri og unnasluntring.

Klubben for de fleste, ikke for alle, vi har ikke bruk for alle, ikke liker vi alle heller. Vål'enga er en følelse, elsk oss eller hat oss! Akkurat nå er det samling i bønn.

Schalke 04 har 110 000 medlemmer, hvor mange medlemmer har vi? Selv har jeg vært medlem i VIF i mange år uten at jeg føler at jeg får så alt for mye igjen for penga, men jeg er medlem, jeg er en del av klubben og kan uten blygsel kalle den for min klubb.

Vålerenga burde starte en kampanje for å skaffe seg flere medlemmer, ja i min verden burde absolutt alle supportere også melde seg inn i klubben. Hvis så skal skje må man sette ned kontingenten som for øyeblikket er faretruende nær 500 kroner i året, det halve hadde vært mer enn nok, man kan ha ett medlemskap med Vål'engutten i postkassa og ett uten.

Målet med denne aksjonen, hvis den da noen gang blir en realitet, bør være 5000 medlemmer innen 2013.

Man får et mye tettere forhold til klubben når man faktisk er en konkret del av den, man behandler den bedre og vil den bedre, man føler samtidig en spesiell stolthet ved det å være tilknyttet landets mest spektakulære forening.

Er du medlem i klubben kan du også kalle deg for en VIF-gutt/jente! Dessverre er vår kjære klubb av den tafatte typen som ikke helt evner å fenge de helt store massene selv om denne massen ligger der rett foran klubbens føtter. Gjør noe med dette og start arbeidet nå. Ikke i morgen.

Samtidig er det på tide at medlemmene engasjerer seg mye mer i hva som egentlig skjer, eller kanskje heller mer i hva som ikke skjer der oppe på Valle.

Nå trekker vi 4000 tilskuere til våre hjemmekamper, og da har flere enn Martin med sølvskjea gjort en dårlig jobb. Min oppfordring til klanens medlemmer er da helt soleklar: Meld dere inn i VIF og gå inn i klubbens hundrede år med heva hue og VIF-guttstempelet i panna. Sammen skal vi gjøre vår kjære forening både bedre og mektigere.

Jeg skal personlig ta kontakt med rette instans og gjøre mitt for at medlemskontingenten kan justeres ned noe eller som nevnt ovenfor reguleres etter hvilken type medlemskap man ønsker.

Folkets Forening skal selvsagt ikke flå sine medlemmer. Skål for de neste 100!

Nok er faen meg nok.
KjellG.

G-15 Irlandstur

Turneringen foregikk fra tirsdag 7. august til søndag 12. Alle kamper ble spilt på svært bra naturgress. Det var to grupper med fire lag i hver. 1: Dinamo Moskva, Aberdeen, Irlands landslag og VIF. 2: Malaga, Man City, Maccabi Haifa og St. Kevins Boys.

Bosted/logistikk

Vi hadde gode bofasiliteter på campus ved universitet i Galway. Leiligheter til hver enkelt spiller. Busstransport fra Campus til baner t/r. Matservring i kantina på universitetet.

Kamp 1. VIF – Dinamo Moskva 2-4 (2-1)

Vi møter et Dinamo Moskva-lag som er fysisk sterke, men samtidig behersker hurtig pasningsfotball. Vi tar ledelsen direkte etter avspark etter å ha fått straffespark. Dinamo utligner så gjennom et hurtig angrep, med påfølgende overraskende avslutning. Vi går opp til 2-1 etter et langskudd, noe som står seg til pause. 1 omgang er jevnspilt.

I 2. omgang setter Dinamo Moskva inn et ekstra gir. 2-2, 2-3 og 2-4 kommer etter personlige feil på dødball, samt at vi ikke evner å henge med på tempo både individuelt og kollektivt. Etter dette roer kampen seg ned, og vi evner ikke å komme tilbake igjen.

Mål: Andreas(straffe), Tarik

Kamp 2. Irlands landslag – VIF 2-0 (1-0)

Dette er en kamp vi styrer fra start. De først 15-20 minuttene produserer vi noen gode muligheter gjennom eget spill. Skyhøyt tempo. Dessverre slipper vi inn et billig mål etter 20 minutter som påvirker oss mye. Vi mister momentet i kampen, og Irland styrer det meste etter dette.

Kamp 3. Aberdeen – VIF 2-1 (1-0)

Jevnspilt kamp i begge omganger. Møter et hardtarbeidende, fysisk og hardt pressende Aberdeen. Igjen blir personlige feil avgjørende, hvor vi praktisk talt gir bort 1-0 rett før pause. 2. omgang er lik den første, vi får aldri satt vårt spill ordentlig. Mye dueller og andreballspill preger kampen. 2-0 etter

innlegg og 2-1 på dødball i kampens siste minutt. Mål: Kasper

Kamp 4. VIF – Malaga 1-2 (0-1)

Møter et meget ballsikkert Malaga-lag, med god fysikk og tempo innad i laget. Vi lykkes dårlig i vårt høye press, både med avstander og å lese signaler kollektivt. Malaga dominerer kampen helt fram til det gjenstår 15 minutter, hvor vi får mer

trykk på dem gjennom å legge om til to spisser helt på topp. 2-1 scores på straffe, hvorpå vi har noen farlige dødballer i sluttminuttene. Mål: Andreas

Kamp 5. VIF – Aberdeen (0-3)

Kampen er veldig lik den første kampen mot Aberdeen, men det er tydelig at vi er slitne i denne kampen. Vi blir avslørt på å slippe inn alt for man-

ge enkle mål, og er ikke i nærheten av å matche hardtarbeidende og sterke skotter. Fortjent 0-3 tap.

Spillertropp

Vi tok ut en tropp på 17 spillere (15+2). To hospitanter i Mithell Hamilton (Leeds/Hull), Emil Holst (Ham-Kam).

Ferdigheter

Vi er generelt underlegne motstanderen fysisk, og blir avslørt på dette både i duellspill og på tempo en mot en. Vi evner heller ikke å stå distansen godt nok, noe som gjenspeiles gjennom kamputviklingen som nevnt ovenfor.

Trenernes tanker og erfaringer rundt turneringen og gruppen generelt – Mikal og Igor

Mellom oss hadde vi et avslappet forhold til resultater. Vi var overbevist om at spillerne ville gjøre

sitt ytterste for å yte bra i denne turneringen.

Vi har terpet mye forsvarspill i løpet av perioden før Irland. Justere presshøyde, pumping, 1F-holdning, 1F-2F-3F, samt forsvarer seg i ett ledd var fokusområder.

Forsvarspillet vårt var i periodevis bra i turneringen, selv om vi sliter med å henge med både individuelt og kollektivt mot de aller beste. Vi blir avslørt på enkeltindividens taktiske vurderinger, samt fysiske egenskaper, når vi møter svært gode enkeltspillere.

Allikevel skaper ikke motstanderne mange målsjanser på oss, men vi blir til gjengjeld knallhardt straffet når målsjanser oppstår. I tillegg blir vi også knallhardt straffet på personlige feil, noe som kommer av for høyt tempo. Det er likevel fremskritt å spore i forhold til hva vi har levert hjemme i Norge.

Offensivt skaper vi desidert mest gjennom kant

og å true bakrom tidlig, både gjennom kant og spiss. Dette kan sees i sammenheng med kampinnang. Vi evner sjelden å sette opp rettvendte indreløpere/nr10, men er brukbart produktive de gangene dette skjer.

Gjennomgående for dårlige til å spille på få touch, og blir avslørt på ting vi kommer unna med hjemme i Norge. Få spillere evner å ta vare på ball i pressede situasjoner, noe som gjør at vi sjelden får satt vårt eget spill.

Sluttstilling:

1. Dinamo Moskva	6. Man. City
2. Irland	7. Aberdeen
3. Maccabi Haifa	8. Välerenga
4. St. Kevins Boys	
5. Malaga	

En guide til Klanen i internettjungen

Klansropet kommer med tre utgaver i året. Synes du det er for sjelden? Du kan holde deg oppdatert ellers også. Her er en guide for klansfolk i den uoversiktlige internettjungen.

Tekst: Espen B.
Foto: Kevin Skjøthaug

Klanen.no utvikler seg stadig, og vi lanserte nye nettsider i juli i år. Webredaktør Morten Nydal har knytta til seg noen personer for å holde klansmedlemmer og andre interesserte oppdatert om hva som skjer i klubb og klan. Morten har klart å lokke med seg fanzinelegenden Mikkel Kjeldstrup, som myser i vei på sin karakteristiske måte. Dette er mannen bak fanzinene Stang ut! og =Enga.

Du finner stemningsrapporter, bilder fra kamper, syensing og egen webradio. Webradioen sender foruten musikk liveoverføringer fra hockey, og Klanen.no oppdaterer med tekst.

Klansforumet finner du også her. Diskuter alt fra sanger og tribuneliv til hvor enig/uenig du er med Klanstyrets disponeringer.

VPN.no – Vålerenga på Nett. Uavhengige siden 1995. De er sære, våre venner i VPN, så nesten ingen vet hvem som faktisk skriver for dem. De er imidlertid en produktiv gjeng, og dagboka må leses om du bryr deg om Enga. At det kommer kampreferat på VPN etter Vålerengas kamper er like sikkert som Amen i kjerka. Godt og morsomt skriver de også. VPN-forumet syder av aktivitet, og her diskuteres alt fra tredjedrakter til Martin Andresens være eller ikke være i klubben.

Vålerenga Fotball har lansert nye sider i sommer. Sjekk dem ut på vif-fotball.no. Her finner du massevis av info, nyheter og gilde bilder av dine favorittspillere. Billettene dine kan kjøpes via nettsidene til klubben

Vålerenga Ishockey lanserte sine nye sider i september. Du finner dem på vif-hockey.no. Her finner du kampreferater, nyheter og billedgallerier fra kampene.

Om du tenker at dette ble litt mye å følge med på, har jeg noen løsninger for informasjonsinnhentning til deg. Om ikke du kan komme til fjellet, la fjellet komme til deg.

Du har selvsagt Facebook. Søk opp Klanen.no, VPN og klubben. Trykk liker på sidene, og alt som skjer dukker opp på siden din. Et hyggelig avbrekk fra rantet fra svigermor, sutrete venner og annet mas.

Twitter er for de skikkelig nysgjerrige. Her kan du følge klubb og klan på samme måte som Facebook, samtidig som du kan følge spillere og trenere som twitrer. Du får alt de legger ut midt i fleisen, og du har mulighet til å svare dem også. Vær snill!

Som du ser lever Klanen et aktivt liv på nettet. Mange følger oss allerede, men vi har plass til fler. Mange fler!

4 DARTSKIVER
QUIZTIRSDAG
STORSKJERM
FOTBALLVOBS
HOCKEYVOBS
UTESERVERING*
KONSERTER

VÅLERENGA VERTSHUS

DEN STORE LANDEVEI

Åpningstider:

Man-Tor: 15.00 - 00.30
Fredager: 13.00 - 00.30
Lør. & Søn.: 12.00 - 00.30

Telefon: 22682342

E-post: vaalerenga.vertshus@gmail.com

Følg oss på Facebook for siste nytt,
http://www.facebook.com/valerengavertshus

Carl Berner

- Når du trenger litt mer enn en plingpils -

Åpningstider:
Hverdager: 09:00 - 21:00
Lørdag: 09:00 - 20:00

Trondheimsv 113 | 0565 Oslo | Telefon: 22871020

Hva skjer med Vålerengas stadion i 2013?

Det skjer ting i stadionsaken, om enn sakte. Nå ligger ballen om Plan- og bygningsetaten, et lag uten vesentlig større fremdrift i spillet enn Vålerenga anno 2012.

Av: Christian Kjellsen

Noen vil hevde at det ofte kan virke like underholdende og meningsfylt å se maling tørke som å følge en byplansak i Oslo kommune. Reguleringsplaner er i stor grad venting. Venting på alle mulige offentlige etater som skal høres og mene, ivrige saksbehandlere som ofte finner en sær vinkling på saken som utløse ytterligere venting og høring og mening. Slik er det også med stadionsaken til Vålerenga Fotball. I vår sak er det i tillegg politiske kompaniskap på tvers av byrådet som sikrer flertall i bystyret.

Prinsipielt er denne saken klokkeklar, et samlet flertall har gitt politisk grønt lys for bygging av stadion finansiert med salg av arealer til næring og/eller boliger. I løpet av selve prosessen med reguleringsplan for området har det dukket opp en hel haug av uforutsette hindringer. Dette er forhold som forståelig nok må løses før man kan vedta planen. Vi snakker her om trafikk, arkeologiske un-

dersøkelser, naboprotester og annet. Dette er velkjente problemstillinger i en hver plansak. Slikt tar dessverre alt for lang tid – spesielt i Oslo kommune.

Siste runde nå i disse dager (nov 2012) er nok en utsettelse framtvinget av et ønske om å vurdere en større boligandel i arealene som skal selges for å finansiere stadion. Om dette er faglig funderte spørsmål som bør utredes i denne saken eller om det er en feig politisk trenering, vites ikke, men det vi med sikkerhet vet er at Vålerenga Fotball sammen med sine støttespillere i Stor-Oslo prosjekt og innleide konsulenter gjør det de kan for at spørsmål og henvendelser fra kommunen blir besvart hurtigst mulig.

Hva kan vi så håpe på eller forvente i løpet av 2013?

Slik det ligger an nå, er de aller fleste steiner snudd og alle framtidige scenarier på Valle-feltet undersøkt og utredet. Det er ikke mer som kan sjekkes ut, menes om eller høres. Det vil da si at vi kan og bør

forvente en endelig politisk behandling av planforslaget i løpet av første kvartal 2013.

Når det da endelig er oppe, avgjort og vedtatt kan lokomotivet dundre på og vi vil se en framdrift preget av et ønske om å få dette klart. Da er det i stor grad kun opp til Vålerenga fotball.

Det er jobbet med finansielle løsninger, det er jobbet med overordnet prosjektering, det er jobbet med kostnadsanalyser. Alt dette er arbeid som er gjort og som har blitt utført parallelt med selve plansaken.

Det vil med andre ord si; får politikerne ut fingern og legger press på etaten for å ferdigstille planforslaget tror jeg vi kan ane en symbolsk grunnsteinsnedleggelse i løpet av jubileumsåret.

Av en eller annen grunn er jeg faktisk, etter å ha vært delaktig og observerende i stadion saken siden 2005, fortsatt en optimist oppe i dette. Ting tar bare så jævlig lang tid, dessverre.

Saken kan følges her:
<http://web102881.pbe.oslo.kommune.no/saksinnsyn/main.asp>
Søk på saksnummer 200802334

Forskning viser at...

Etterspørselen etter stadionfotball påvirkes av flere ulike faktorer, og at den mye omtalte tv-fotballen ikke er så negativ som mange supportere og klubbedere vil hevde. På bakgrunn av vår masteroppgave innenfor fagfeltet økonomi og administrasjon stilte undertegnede seg en rekke spørsmål i henhold til dagens situasjon innenfor norsk toppfotball.

Tekst: Pål Sindre Frøysa og Erlend Nybøen Rodal

Problemstillingen i vår avhandling ble formulert som følger: «Hvilke faktorer påvirker etterspørselen etter stadionfotball i norsk Tippeliga?» Problemstillingen blir besvart og belyst ut fra en egen utledet modell på bakgrunn av teori og tidligere forskning innenfor fagfeltet sportsøkonomi. Etterspørselen i vår avhandling ble målt som antall solgte enkeltbilletter for klubbene. Analysen tar for seg både ligaen som helhet og videre har vi studert etterspørselen hos enkeltklubber.

Videre var noen av spørsmålene vi stilte før vi gikk i gang med datainnsamlingen var om hvorvidt tv-sendt fottball og ulike kampdager påvirket etterspørselen etter stadionfotball?

Og hva er det egentlig vi kan slå fast?

På bakgrunn av 1448 observasjoner i perioden 2005-2011 i Tippeligaen, viser våre analyser at antall tilskuere på stadion ikke påvirkes negativt av at den gjeldende kampen blir sendt direkte på tv. Videre kan vi fastslå at kampdager også har en signifikant effekt på oppmøte på stadion. Følgelig er noen dager bedre enn andre.

Først og fremst vil vi fremheve at et av de mest interessante funnene fra våre analyser viser at dersom kampen blir sendt på tv, på kanaler som vi har definert som frie kanaler, vil etterspørselen etter enkeltbilletter øke. For mange vil dette kanskje oppfattes som noe rart, og mange vil undre seg om hvorfor dette er tilfelle.

Dersom vi ser bak tallene i analysen ser vi fort at kampene som blir vist på tv-kanaler som NRK1, TV2, TV2 Zebra og MAX, er kamper hvor lag som Vålerenga, RBK, Viking og Brann spiller. Årsaken til økningen på 5,3 prosent i solgte enkeltbilletter, kan derfor være knyttet til at tv-selskapene velger å sende kamper mellom godt plasserte lag, eller lag som av forskjellige grunner vil være av interesse for tv-publikummet.

Vi argumenterer derfor i oppgaven for at tv har både en substitutt- og markedsmessig effekt. De fleste klubber med unntak av Rosenborg profitterer derfor på tv-sendte kamper. Tv-sendt fottball betyr inntekter både fra tv-avtalen, samt økte inntekter på stadion i form av flere tilskuere. Rosen-

borg på sin side har en dokumentert nedgang på over 1000 tilskuere som følge av tv-sendte kamper. Det vil derfor ikke overraske oss om klubben fra Trøndelag ikke er like fornøyd med tallene vi har kommet frem til.

Opgaven vår kan også bidra til å gi noen svar rundt kampdagsproblematikken. Vi har funnet ut at for enkeltbillettsegmentet gir lørdag som kampdag økt oppslutning på stadion. Denne dagen gir økt oppslutning i henhold til referanseverdien i analysen som er hovedrunden som vanligvis spilles på søndager. Videre viser resultatene verdier som tyder på at mandag som kampdag spiller negativt inn på etterspørselen etter Tippeliga-fotball. Den negative verdien betyr at resultatet basert på norske forhold er lik de funnene man har gjort i England.

Baimbridge et al. (1996) dokumenterer en nedgang på 15,2 prosent for kamper spilt mandag dersom de er vist på tv, mens våre estimater viser en nedgang i tilskuertallet på 8,5 prosent. I analysen har vi også signifikante verdier knyttet til variablene midtuke og fredag, og de antyder en nedgang på henholdsvis 8,1 og 15,8 prosent når kampen spilles på disse kampdagene. Disse kampdagene viser, i likhet med den fallende etterspørselen knyttet til mandagskampene, at kamper på hverdage ikke appellerer like godt for konsumentene som kamper som går søndag.

Individuelle forskjeller mellom klubbene

Samtidig som vi analyserte ligaen under ett, ønsket vi å belyse problemet i hver enkelt klubb i Tippeligaen. «Vålerenga bør alltid ha hjemmebane på 16. mai-kamp», kan vi konkludere ut fra våre analyser. Vålerenga er den klubben som har størst økning i salg av billetter på akkurat denne kampdatoen. Brann og Rosenborg er de to eneste lagene i Tippeligaen som hvert år har hjemmekamp dagen for nasjonaldagen. Kanskje det er på tide at NFF inkluderer Vålerenga i denne ordningen også?

*Tall er solgte enkeltbilletter	Vålerenga	Rosenborg	Viking	Molde	Brann	Tromsø	Odd	Godset	Aalesund	Stabæk	Fredrikstad	Lillestrøm
Resultatusikkerhet	1054	2045	629	-23	212	-369	-405	-529	131	412	289	-259
Tabellplassering Hjemmelag for kamp	-234		-63	-23			-79	-17	-18		-102	-122
Tabellplassering Bortelag for kamp	-301	-230	-134	-13	-11	-62	-23	-19	-10	-4	-64	-97
Kamper spilt i mars og november	-1364	114	-178	-17	-435	1175	2217	-486	172	-93	6	-730
Distanse til bortelag er under 120 km	1354		2020	3224	178		349	566	667	440	640	536
Møte mellom rivaler	1084	527	459	756	110							1439
Rosenborg som bortelag	6003		650	2047	1784	1181	1032	1273	499	449	1974	791
Premier League-kamp spilles samtidig	143	408	685	-138	194	-202	-17	253	76	1333	-257	-221
Kampdato 16. mai	4599	4054	2618	1907	2883	1890	1311	1309	323	-213	1962	1768
Kamp sendes på frikanal	-489	-1022	207	-337	392	-166	303	-540	38	28	267	336
Kamp mandag	-161	81	-344	-306	61	-562	-698	601	-299	798	-87	-582
Kamp Midtuke	-479	589	38	-307	-787	388	-1097	89	-255	-26	-609	-694
Kamp Fredag	-76	228	8	-1293	-1334		-586		-300	-327	-826	-2916
Kamp Lørdag	-1213	302	442	1080	567	467	-1299	119	91	-2044	423	-679

Våre analyser dokumenterer at blant annet Vålerenga og Rosenborg har en tendens til å ha økende salg av billetter når deres lag er overlegen motstanderlaget. Supportere som kjøper enkeltbilletter i Trondheim har en mye høyere tilbøyelighet til å kjøpe billett når Rosenborg møter et lag på nedre halvdel av tabellen med dårlig forutvikling. Med andre ord, når de anser muligheten for en «sikker» seier. Dette ser vi også i resultatene i analysene av Vålerenga og Brann, men i noe lavere grad.

Har NFF hatt tilgang til denne avhandlingen? Sannsynligvis ikke, men vi vil påpeke at det fra 2013-sesongen ikke vil bli spilt flere ordinære mandagskamper i Tippeligaen, helt i tråd med de funn vi har fra oppgaven. Tallene fra tabellen under viser at Vålerenga, ved å legge sammen at kamp sendes på frikanal og kampdag mandag, isolert sett taper rundt 650 tilskuere når kampen sendes en mandag på TV2-Zebra. Ut ifra tabellen er det kun referanseverdien, søndag, som er en god dag for Vålerenga da alle andre kamptidspunkt tilsynelatende fører til nedgang i antall solgte billetter.

Et interessant funn er at eksempelvis Brann og Lillestrøm profitterer på at kampen sendes på en frikanal før man tar kampdag med i betraktning.

For Vålerenga er den desidert dårligst besøkte kampdagen i uken, lørdag.

Antall tilskuere påvirkes av hvilken tabellplassering både hjemmelag og bortelag har på tabellen. For Vålerenga vil hvert fall i tabellplassering, føre til et frafall på over 200 tilskuere, og rundt 300 når det gjelder fall i tabellplassering for motstanderen. Alle lagene i Tippeligaen har samme tendens selv om det varierer hvor mye hver enkelt klubb påvirkes. Analysen viser at blant annet Stabæks tilskuere ikke lar seg affisere av lagets tabellplassering i henhold til oppmøte på stadion.

For å konkretisere ved et eksempel, kan vi si at Vålerenga vil ha et fall på 1900 tilskuere når de ligger på 2. plass før kamp (2x200), mens bortelaget Tromsø plassert på 6. plass før kampen vil føre til et frafall på 1500 (5x300). Disse tallene må ses i sammenheng med resten av de ulike faktorene for å gi et korrekt bilde av tilskuertallet.

Møter Vålerenga eksempelvis Rosenborg med tabellplasseringer på henholdsvis 15. og 16. plass fører det til en meget negativ effekt på tilskuertallet isolert sett. Derfor er det viktig å inkludere de øvrige variablene i analysen for at tolkningen skal gi et korrekt bilde av etterspørselen etter stadion-

fotball. Vi vil derfor avslutte med å påpeke at vår analyse er en statistisk generalisering på bakgrunn av de variablene vi har undersøkt, og at resultatene derfor bør tolkes med varsomhet.

Det finnes sannsynligvis mange flere faktorer som påvirker etterspørselen. Eksempler på dette kan være pris, vær, antall stjernespillere på et lag og husholdningenes inntekt. Dette har vi sett bort fra på bakgrunn av tidsaspektet ved oppgaven, samt informasjonsbehovet ville gjort innhenting mer komplisert. En annen begrensning er at vi ikke har regnet noe på de økonomiske faktorene i henhold til hvor mye klubbene tjener eller taper på et bortfall, eller en økning i tilskuermassen som en konsekvens av de variablene vi har brukt i analysen. Vi har heller ikke kartlagt de direkte motivasjonsfaktorene hos tilskuerne, for å forstå hvorfor den enkelte tilskuer i Tippeligaen går på stadion eller ikke.

Og for de som måtte være interessert, så er oppgaven tilgjengelig fra vår side dersom man ønsker en mer dyptgående lesning i henhold til temaet og analysen.

Alternative styringsmodeller i norsk toppfotball

Våren og sommeren 2012 skrev vi vår masteroppgave ved Handelshøyskolen BI om økonomistyring i norsk toppfotball. På bakgrunn av denne oppgaven var vi så heldige å få tildelt Klanens Masterstipend. Vi vil her gi en kort oppsummering av vår oppgave.

Av: Maria Singian og Therese Mork

Fotballøkonomi er et svært spennende tema. Over de seneste årene har fokuset på denne delen av fotball økt, av forskjellige grunner. Vår oppgave tok for seg hvorvidt Robert Simons modell Levers of Control (1994) er hensiktsmessig å bruke i norske toppfotballklubber, som en alternativ tilnærming til klubbens eksisterende styringsmodeller. I søket etter svaret på dette ble Brann, Molde og Vålerenga, tre av de fem største klubbene i Norge, målt i budsjett og analysert gjennom dybdeintervjuer med nøkkelpersoner i hver klubb. Intervjuene ble sammenlignet opp mot en forhåndsskissert modell og videre analysert for å finne svaret på om Levers of Control var en egnet modell, eventuelt enkelte deler av modellen.

Selv om fokuset på økonomien og virksomhetsstyringen i norsk fotball de siste årene har økt betraktelig, er det imidlertid ikke en sunn økonomi vi utenfor fotballen har hørt om. I de senere årene bærer norsk fotball preg av en vanskelig økonomi for mange klubber, og jakten på balanse mellom sportslig suksess og forsvarlig økonomi- og virksomhetsstyring virker viktigere enn noen gang. Som følge av de økonomisk vanskelige tidene innførte klubbe-

nes interesseorganisasjon Norsk Toppfotball (NTF) og Norges Fotballforbund (NFF) i 2009 sammen innstrammede lisenskrav og et finansielt overvåkingssystem for å tettere kunne følge opp klubbens økonomi. Følgene for klubbene etter dette systemet så vi senest denne måneden (september 2012) hvor Odd Grenland ble trukket 1 poeng for dårlig oppfyllelse av pålagt handlingsplan. Oppgaven vår er bygget på Robert Simons rammeverk Levers of Control (1994) fordi denne teorien fanger opp kompleksiteten i hvordan en organisasjon fungerer. Rammeverket tar for seg hvordan styringsregimet må forholde seg til hvordan organisasjoner fungerer og verdier skapes avhengig av kontekst og situasjon (Gjønnes og Tangenes 2012, 241). Rammeverket åpner for at virkeligheten endrer seg over tid og er situasjonsbetinget, samtidig som at virkeligheten til enhver tid spenner seg over et større område (Gjønnes og Tangenes 2012, 241-242).

På bakgrunn av Simons rammeverk dannet vi en hovedproblemstilling: Hvor godt er Robert Simons «Levers of Control» (1994) egnet til styring av norske fotballklubber?

Videre lagde vi underspørsmål vi mente det var hensiktsmessig å se nærmere på, for lettere å kunne se om Simons modell var passende i fotballklubber:

– Finnes det en fullstendig modell basert «Levers of Control» som er hensiktsmessig å bruke i fotballklubber?

– Hvis ikke, hvilke deler av Simons teori er det likevel hensiktsmessig å bruke?

– Hvordan passer «Levers of Control» med en fotballklubbs allerede eksisterende virksomhetsstyring?

Ingen av de tre fotballklubbene vi samarbeidet med styrer kun etter Levers of Control. Tvert

om har de større fokus på budsjettet og prognoser som styringsverktøy. Samtidig ser vi at klubbene allerede har mange av Levers of Controls prinsipper i sin økonomi- og virksomhetsstyring.

Holdningssystemer

Alle tre klubbene har bredt fokus på kjerneverdier hvilket i stor grad er i sammenheng med Simons teori. Vi mener allikevel at det er viktig for klubbene å fokusere videre på at alle medlemmene i klubbene, både internt og eksternt, forstår viktigheten og bruken av disse. I tillegg kan det være lurt å formidle betydningen og fokuset på kjerneverdiene til omverden, slik at alle forstår hva de virkelig betyr for klubben. Et enda større fokus på disse verdiene vil ikke bare øke motivasjonen innad i klubben, men kan også være til hjelp med å skaffe nye sponsor- og reklameinntekter, større samhold rundt klubben og et bedre omdømme. Vi anser holdningssystemer å passe svært godt inn i fotballklubber, både fordi klubbene, inkludert breddeavdelingene, er store, og også fordi de driver i en bransje hvor motivasjon gjennom verdier har stor betydning.

Barriersystemer

I følge Simons modell defineres barriersystemene gjennom analyse av risikoer forbundet med forretningsstrategier. Alle tre klubbene har en form for barriersystemer. I våre aktuelle klubber er de enkelte medlemmene pålagt klare retningslinjer de har ansvar for å følge, men vi er i tvil om de fungerer som et barriersystem slik som Simons intensjon med disse er. Styringen i klubbene reflekterer ikke den likevekten mellom barriersystemer og holdningssystemer som Simons foreslår. Til tross for dette har alle klubbene vært enige om at deres barriersystemer fungerer bra hos dem, og derfor ser vi ikke barriersystemer som

spesielt nødvendig for en fotballklubb.

Diagnostiske kontrollsystemer

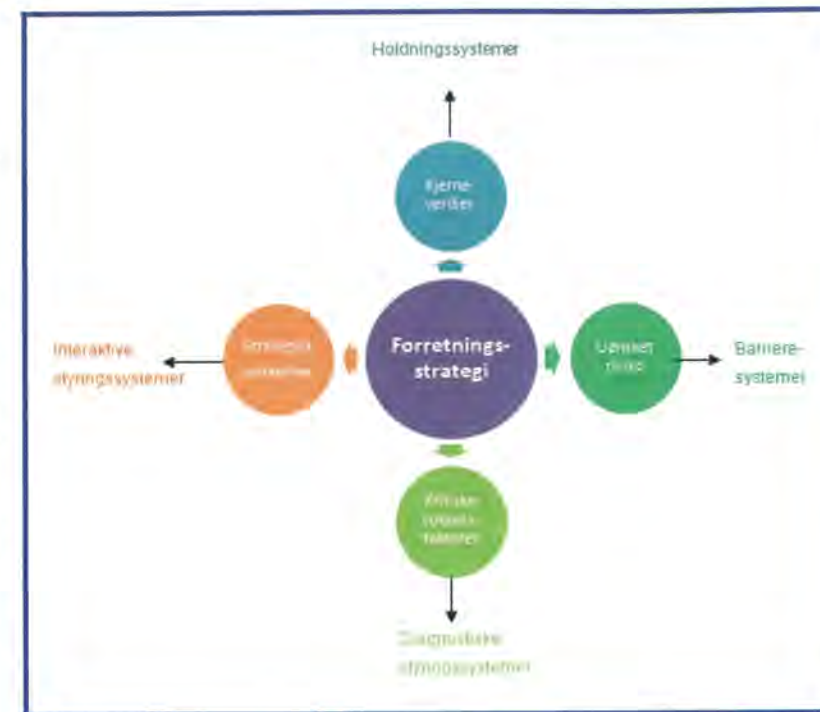
Alle klubbene hadde noen former for kritiske ytelsesparametere som de bruker i økonomistyringen. I følge Simons (1994) må disse ytelsesparametrene oppnås for at den tilsiktede strategien kan lykkes. Vi mener at klubbene med fordel kan bruke dette verktøyet mer aktivt. Vi anser klubbens allerede eksisterende kritiske ytelsesparametere som enkle å måle, samtidig som de gir mulighet for korrigeringer.

I en situasjon hvor forhold endres raskt, slik som det ofte er i fotballklubber, synes vi kritiske ytelsesparametere kan være fordelaktig å ha med fordi disse bidrar til bedre kontroll i form av at man kan måle parametrene og sammenligne faktiske resultater med forutbestemte standarder.

I vår skisserte modell antok vi at klubbene brukte NFFs FOS i stor grad i sin daglige økonomistyring som et form for kontrollsystem, dette var derimot ikke tilfellet. Mye av grunnen lå i hvordan modellen vektet de forskjellige måleparameterne. For eksempel er klubbene forskjellig bygget opp, og modellen tar hensyn til faktorer klubbene ikke selv tar hensyn til. Klubbene erkjenner viktigheten av FOS og føler denne er av stor betydning, men en gjennomgående følelse er at målene de økonomiske kriteriene har ikke alltid reflekteres like godt i FOS-modellen. Dette anser vi for å være en stor svakhet for FOS, da vi i utgangspunktet mener at en slik offisiell modell som har som oppgave å vurdere klubbens økonomi og er gitt fra klubbens eget forbund burde være mer brukbar i den daglige økonomistyringen.

Interaktive kontrollsystemer

Gjennom dybdeintervjuene fikk vi inntrykk av at klubbene i liten grad fokuserer på interaktive kontrollsystemer. Å utnytte ressurser de har i klubben

for å søke etter muligheter og trusler utenfor deres vanlige kanaler kan sannsynligvis være fordelaktig for alle tre klubbene. Dette er fordi det bidrar til å finne ny informasjon i søken etter fremvoksende strategier.

Det er ingen hemmelighet at fotballklubber i Norge i dag sliter med økonomien. I denne forbindelse vil det å avdekke trusler og ikke minst muligheter i forhold til dette være lurt. Ved hjelp av dette vil klubbene kunne være i stand til å skape en fremvoksende strategi som igjen vil ha innvirkning på den endelige, realiserte strategien.

Til tross for diskusjonen som heller mot en fokusering på interaktive styringssystemer vil vi bemerke at fotball-Norge er en relativt liten «bransje», og søken etter muligheter og trusler vil kanskje ikke være like komplisert og tidkrevende her som i andre bransjer. Vi konkluderte derfor med at det kan være lurt å ha fokus på interaktive styringssystemer og strategisk usikkerhet til en viss grad, men at dette sannsynligvis ikke vil være særlig avgjørende.

Generelt i klubbene så vi som ventet spenninger mellom økonomi og sportslig suksess. Vi tror at ved å styre i større grad etter Levers of Control i stedet for finansielle budsjetter, vil klubbene

kunne redusere deler av denne spenningen. Daglig leder i den ene klubben vi besøkte sa at den eneste signifikante faktoren for sportslig suksess er god økonomi. Dersom dette stemmer, vil klubbene ha nytte av å kontrollere strategiene sine for å oppnå et balansert forhold mellom sportslig suksess og en sunn økonomi. I dette tilfellet mener vi at bruk av Levers of Control vil være et mer hensiktsmessig verktøy enn finansielle budsjetter som i all hovedsak kun fokuserer på økonomidelen av forholdet.

Vi ser på den andre siden at alle delene av Levers of Control ikke er like aktuelt å bruke i de fotballklubbene vi har snakket med, og konkluderer derfor at

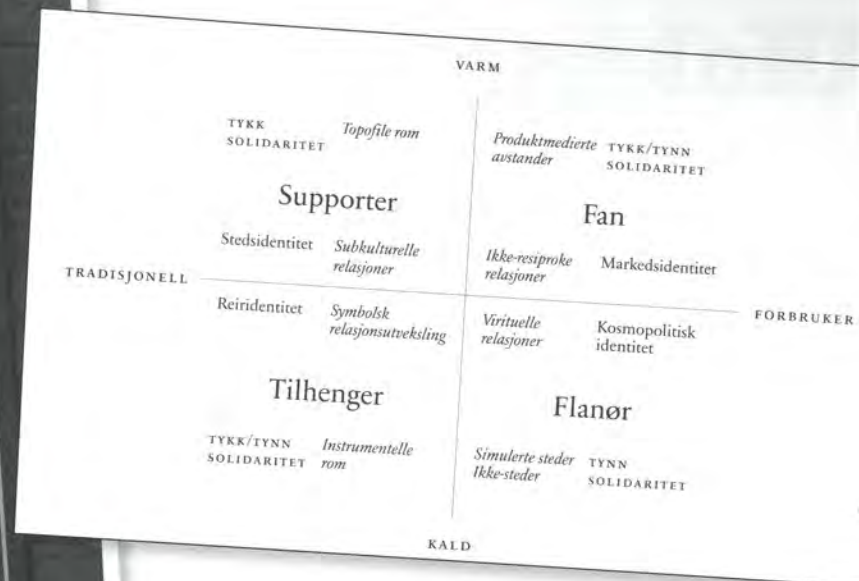
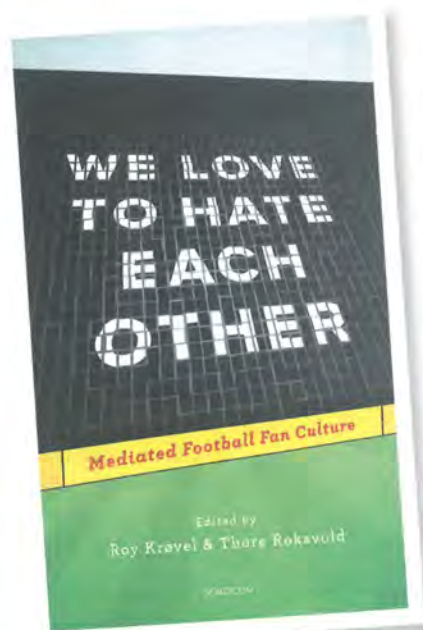
det vil være slik generelt for andre fotballklubber også. I tillegg er vi av den oppfatning at troen på budsjettet ligger såpass dypt i klubbene at det ikke per dags dato ville vært mulig og erstattet det i sin helhet med mer moderne styringsverktøy. På bakgrunn av dette foreslår vi at deler av Levers of Control brukes supplert med de finansielle budsjettene, også på grunn av at fotballklubber i dag er påbudt å utforme et reelt budsjett. På denne måten vil man kunne få bedre tilhørighet til klubbene blant medlemmer, bedre muligheter for fremvoksende strategier, bedre kontroll gjennom strategier og samtidig fortsatt ha mulighet til kontroll gjennom finansielle budsjetter både for klubben selv og for Norges Fotballforbund.

Til slutt vil vi rette en stor takk til Klanen som gjorde denne oppgaven mulig å gjennomføre. Ved hjelp av masterstipendet fikk vi mulighet til å reise for å ha personlige dybdeintervjuer med hver klubb, noe som styrket metoddelen av oppgaven vår. Det har vært en veldig spennende prosess å ha fått mulighet til å bli kjent med alle klubbene og kunne knytte opp det vi har lært hos dem med relevant teori. Vi håper at fokuset på økonomi i norsk fotball vil øke enda mer og at alle ser viktigheten av dette.

Av: Kjell Henning Thon

Gode norske akademiske fotball-antologier

Hans K. Hognestad og Arve Hjelseth (Red.)
 Kampen om tribunen: Fotball, identitet & makt,
 Akademika Forlag

Roy Krøvel og Thore Roksvold
 We Love To Hate Each Other: Mediated Football
 Fan Culture, Nordicom

To gode, norske samlinger av akademiske tekster hvor ulike aspekter ved forholdet mellom fotballklubber og fotballsupportere belyses. «Kampen om tribunen» inneholder ikke så mye nytt, men er snarere en form for norsk grunnbok om emnet. «We Love To Hate Each Other» tar utgangspunkt i medias rolle i det hele.

Fotballforskning er et aktuelt fagfelt, og etter tusenårsskiftet har det i Norge blitt skrevet mange vitenskapelige arbeider om fotball og fotballsupportere. Parallelt har toppfotballen blitt stadig mer kommersiell og tilrettelagt for en tabloid hverdag. Dette var blant utgangspunktene da Høgskolen i Telemark og Institutt for sosiologi og statsvitenskap (NTNU) inviterte til seminaret «Fotballsupportere – identiteter i endring», høsten 2010. Klansropet skrev om og hylltet dette seminaret. «Kampen om tribunen» er boka basert på seminaret.

«We Love To Hate Each Other» tar utgangspunkt på journalistutdanninga ved Høyskolen i Oslo, og gjennom seminarer i Sverige og Portugal har det blitt ei internasjonal bok på engelsk som forteller om hvordan fotball og fotballkultur formidles i media, enten det gjelder gamle medier som aviser eller nyere som blogger og tilsvarende.

At det har tatt to til fire år å få ut disse bøkene fra ideene er startet viser med tydelighet den tida akademia bruker på å gjøre funn, og viser også hvorfor det ikke i dag – verken i disse bøkene eller andre steder – foreligger noen akademisk analyse for eksempel av årsakene til det voldsomme fallet man har sett i publikumstallene i Tippeligaen.

Den akademiske tregheten gjør ikke tekstene uinteressante. Eksempler fra «Kampen ...» som Ole Erik Klinges studie av Peruigias ultras og Robert Eriksens studie som plasserer Klanens forhold til Vålerenga i en religiøs tradisjon (Til dels det samme tema som hans artikkel i Klansropets «Tro og overtro»-nummer handlet om) viser også at de eldste av disse studiene virker minst like aktuelle som de nyeste. Og tilsvarende hvordan Andreas Ytterstad tolker nasjonalistiske strømninger i blogger i striden mellom Carew/Riise eller hvor-

dan Røy Krøvel tar for seg av diskusjonene på Klanens forumer når det gjelder forståelsen av islam når fotballkamper spilles under ramadan.

Den glokale fotballen

Det er to vesentlige fellestrekk ved bøkene. Den ene er en forståelsesplassering av moderne fotball som global konsumvare, den andre er å ta bakgrunn i Giulianottis sosiologiske forståelse av ulike besøkende på fotballstadioner i fire ulike former. Disse sakene henger sammen, men er likevel adskilt.

Svenske Torbjörn Andersson (den eneste artikkelen i «Kampen ...» som ikke er på norsk) viser prosessen hvor det globale har påvirkning på det lokale i en historisk sammenheng i Sverige med utgangspunkt i internasjonalisering av spillestil og spillestall, samt betydningen Bosman-dommen og etableringen av Premier League har hatt for svenske lag. Og da også hvordan den svenske supportereren parallelt har utviklet seg. I samme stil kan man lese inn Harald Hornmoens journalistiske analyse av supporteridentiteter og tilhørighet i «We Love To ...». Eller i den andre ytterligheten av samme spørsmål når Even Smith Wer-

geland ser på de de samme prosessene på tilsvarende nivåer når det kommer til stadionutbygging og hvordan trendene her har klare paralleller med signalutbygginger som Operaen i Bjørvika og når tre israelske forskere analyserer forståelsen av arabisk identitet i ulike retninger i israelsk serie. Slik blir den kommersielle, kommodifiserte, moderne fotballen plassert i en samtidstradisjon der handlinger (som bygging av stadioner eller utelukkelse av enkelte menneskegrupper) gjerne er lokale manifestasjoner av globale markedstanker i en glokal, postmoderne byutvikling.

Artikkelen hvor Richard Giulianotti presenterer sin klassiske deling i supportere, fans, tilskudere og flaner, endelig er på norsk i den ene boka, og presenteres gjennom en artikkel av Hognestad om temaet i den engelskspråklige. At redaktøren av den ene boka har en artikkel i den andre

sier litt om hvor lite fotballakademia er. I Giulianottis modell definerer han egentlig bare fire ulike måter å gå på fotballkamp på.

I «Kampen ...», har både Hans Hognestads innledning, Line Fossums studie av norske ultras (FFK, LSK, RBK), Gary Armstrong og Hans Hognestads artikkel om to fotballbrødre fra Bergen sine «pilegrimsreiser» til England, Ingar Mehus' diskusjon av ulike supportertyper og Arve Hjelseths avslutning basis i denne forståelsen. Det samme finner vi for eksempel i redaktør Krøvels artikkel i «We Love To ...»

Innholdsrik bok

«Kampen ...» er på norsk, og handler om fotballsupportere. «We Love To ...» antar en mer meta-holdning når den omhandler hvordan media formidler fotballsupportere. I disse artiklene blir avstanden til supporterne tidvis litt stor.

Hognestads innledningskapittel i egen bok er den beste presentasjonen både av fotballsosiologisk utvikling og hovedtrekkene i norsk fotball et-

ter krigen i disse bøkene. Han oppsummerer det slik: «våre posisjoneringar og synspunkt er innspel til ein debatt om fotball som industri og sosial praksis. På det viset meiner me også at denne antologien bidrar med kunnskap som bør kunne ha politiske implikasjonar for klubbar og forbund».

Klinges refleksjonen rundt hvordan samfunnsvitene påvirker begrepene ultras bruker på seg selv, og kan skyve disse i en mer voldelig retning er kanskje det mest vesentlige bidraget i disse to bøkene. Hans tanker om kategorisering av (evt. hegemoniske diskurser om) ulike supportere og den forståelsen dette gir vil også være nyttig for oss som Vålerenga-supportere i vår lempfeldige omgang med «casuals», «bråkmakere», «ultras» eller «juletrær», for eksempel.

Ofte selv om begge bøkene har sine styrker, er det «Kampen ...» som går av med seieren. Skal du bare ha en norsk fotballakademisk bok i år, så er det denne! Men begge bøkene har artikler som ligger under et overdrevent akademisk språk, manglende evne til å se større sammenhenger enn egne små detaljer, og evnen til å spørre om hva dette virkelig er interessant for.

Av: Kjell
Henning Thon

Ufokusert fra Reka

Kjetil Rekdal (ført i pennen av Olav Østrem)
Mitt liv som I, Aschehoug Forlag

Hvor god er boka om mannen som sist tok oss til seriegull? Jeg er ikke helt sikker, da jeg føler han ikke klarer å være ærlig nok i sin omgang med hva som har skjedd. I tillegg er han en selvopptatt fyr, men det er vel ikke noe nytt?

Kjetil Rekdal er uredd. Det betyr at bokas begynnelse og slutt («Alle lag jeg trener blir bedre», side 12 og «Jeg har veldig lyst til å bli Norges neste landslagssjef», side 359) blir spissformulerte betraktninger som gjør at forholdet man har til Reka forsterkes, enten man elsker eller hater mannen.

Også mellom disse enkeltsetningene er det mye selvtillit, mange spissformuleringer og mye av Kjetil Rekdal. Men det er ei bok som i litt for stor grad går videre i oppgatte spor, og det begynner dorgende kjedelig hvor det i et halvengasjert språk fortelles om konkurranseinstinkt i oppveksten i havgapet med fotball, fiske og kornett som hovedelementer.

Den store helten forlater bygda og søker ut i verden. Denne bygda er ikke stor nok for ham. Så fortelles enkeltepisoder fra alle Rekdals klubber (Molde, Borussia Mönchengladbach, Lierse, Rennes, Hertha Berlin, Vålerenga, Kaiserslautern og Aalesund), men som helhet blir det formulert litt for enkelt, litt for rett fram og med litt for liten grad av vilje til å analysere hvorfor dette er interessant. Derfor blir det som mange fotballbøker: En memoarbok snarere enn en biografisk analyse. Den mest analytiske biten kommer i et sistekapittel hvor Rekdal går inn på sin egen ledelsesfilosofi. Hvis dette hadde blitt en rød tråd gjennom boka, og en forståelse av hvordan lille Kjetil fra havgapet kunne bli den myteomspunne I, ville det løftet boka mye.

Kanskje er det skribenten som har skrevet historiene som skulle vært strengere, mer historisk, mer

analytisk, grundigere og dypere? Eller Rekdal som skulle fortalt grundigere om hva han har gjort, og som skulle hatt den røde tråden klar i sin egen bok. Vanskelig å vite, men et tydeligere fokus ville bedret boka.

Selvsagt er det mye interessant også i ei slik bok. Siden fra 206 til 296 omhandler perioden i Vålerenga, og det som står her føles ikke som så ærlig som de aller nyeste delene av boka, som da han på bokas aller siste sider forteller om å gi Magnus Sylling Olsen og Kjell Rune Sellin beskjed om at de ikke hadde noen framtid i Aalesund. Hvorfor ikke forklare på samme måte om hvordan trekløveret Ohr, Grahn og Kah måtte forlate Vålerenga? Dette dekkes i stedet på en svært overfladisk måte.

Og det er ikke det eneste punktet hvor de som har fulgt godt med i timen ser at Rekdal ikke går til bunns i hemmelighetene han har fra tiden hos oss. Han har også en irriterende evne til å skrive om hendelser i nåtid men å la de farges av ting som har skjedd senere. Et tydelig eksempel er beskrivelsen av Lyn-kampen i 2003. «Men som dere vet – Vålerenga mot Lyn hadde siden 1981 vært ei stor hodepine for klubben. Det var komplett umulig å slå våre lett irriterende naboer». Dette tas lett som god fisk. Men Vålerenga møtte ikke Lyn mellom 1981 og 2002. Og derfor handler denne irritasjonen på dette tidspunktet bare om to tap i 2002. Slike eksempler er det flere av, episoder hvor bokas Rekdal i nuet tror på myter som ikke er sanne når de skrives. Spesielt lider seriegullsesongen av en etterpåklokskaps ro. For en supporter føltes det aldri sikkert at vi skulle ta det gullet.

Beskrivelsene av forholdet mellom Rekdal og Kjetil Siem er det beste fra VIF-perioden, og de krydres også av at Geir Bakke og Lars Bohinen er deltakere i et spill som er bygget på sterke egoer og masse humor. Her vises også Rekdals styrker (humoren, evnen til å legge ting bak seg, evnen til å lede) og svakheter (for sta, dårlig til å ta selvkritikk selv i ettertid, forholdet til å bli ledet) tydelig,

men Klanen og våre medlemmer er knapt nok nevnt. Hvorfor ikke? Vi vet at Reka hadde mye (og tidvis god) kommunikasjon med mange hos oss. Er dette glemt? Hva med de som ble stående i tre timer og diskutere fotball på en bensinstasjon midt på natta, eller illsinte telefoner til og fra Klanens talsmenn?

Men det aller beste er fortellingene når Rekdal tør å være personlig. Spontanaborten før fotball-VM skaper en gnagende ærlighet, og når I's lillesøster Ingrid's mann dør elleve dager etter at deres barn er født, blir Kjetil gripende i måten å fortelle på. Med den språklige intensiteten blir dette derfor mer troverdig enn mye av det andre.

Jeg skulle også gjerne sett mer av selvinnsikten som kommer med den negative beskrivelsen av trener Eric Gerets. For han er en idiot, en kødd, en mer enn tvilsom kar, forklarer Kjetil, før han avslutter med «for meg er det helt åpenbart at Gerets og jeg er beslektet sjeler. Jeg vil nesten si at det er skremmende hvor like vi er».

«**Mitt liv som I**» er ei fin bok å ha i hylla, god tidtrøyte i romjula mens man venter på femtedagskampen på Jordal, men den tilfører ikke noe vesentlig til fortellingen om Vålerenga, og den er litt tam og ufokusert.

Med fotballblikk på England

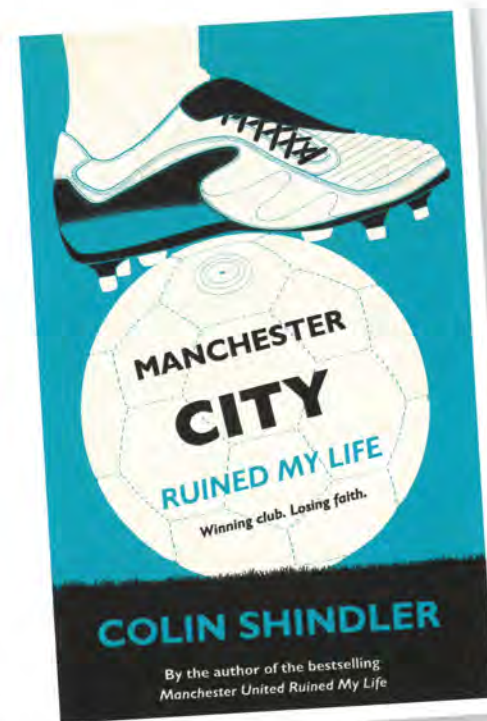
Det er oppsiktsvekkende mange briter som er sånn noenlunde skriveføre, som klarer å få utgitt en bok eller to med memoarer fra et liv som fotballsupporter. Ikke alle når opp til Nick Hornby, som på en måte var blant dem som satte tonen for slike bøker.

Av: Bean

Colin Shindler er en Manchester City-fan som nærmer seg pensjonsalderen, og som hadde stor suksess med boka Manchester United Ruined My Life for noen år siden. Nå er han ute med en litt mer oppsiktsvekkende tittel, nemlig Manchester City Ruined My Life. En slik tittel kan man jo tenke seg hen-spiller på at opptattheten av klubben ødelegger forholdet til andre ting i livet som de fleste vel vil mene også er viktige, så som kone, barn eller jobb, men Shindler sikter til noe annet. Det er selvet av City først til thailandske Thaksin Shinawatra, dernest til Abu Dhabi United Group, som gjør at Shindler ikke klarer å vedlikeholde entusiasmen.

Dette burde vært grunnlaget for en interessant fortelling. Man kan enten mene at Shindler er en konsekvent mann som står opp for sine idealer (det er ikke han som forlater City, men City som forlater ham), eller man kan mene at dette er en gammel utbrent fyrs nostalgiske egotripp og bortforklaring av at han har mistet interessen for fotball som sådan. Dessverre argumenterer ikke Shindler systematisk nok til å overbevise leseren om at det er det første som er tilfelle, selv om kritikken av hvordan klubben med rike tradisjoner i det nordlige England er blitt et leketøy for totalt uvedkommende, utvilsomt avtvinger respekt.

Men i stedet for å drøfte sin egen økende likegyldighet inngående, skjener boken ut og lange partier handler mer om familieliv og ikke minst familietragedier, da hans kone blir alvorlig syk. Siden jeg ikke visste hvem Shindler var i utgangspunktet, føles det litt unødendig privat, selv om historiene er gode og rørende privat. Det har altså ikke all verden med fotball å gjøre heller, og linken mellom disse personlige tragediene og relasjonen til klubben går heller ikke særlig klart fram.

Les heller en tre-fire år gammel bok som jeg kom over for noen uker siden; Football Nation: Sixty Years of the Beautiful Game, nesten 50 relativt korte historier om fotball-England siden 1945, av John Williams og Andrew Ward. Glimrende fortalt, noe om kjente historier, spillere og fenomener, andre ting er glemt av de fleste. I tillegg er historiene stort sett uavhengige av hverandre, noe som gjør at man kan hoppe fram og tilbake etter eget ønske. Som helhet gir boka imidlertid gode innspill til forståelse av hvor sære engelskmenn er, for eksempel deres totale anti-intellektualisme når det gjelder systematisk bruk av kunnskap for å gjøre fotballen i fotballens hjemland bedre. Anbefales.

Endring i tribunesituasjon og priser 2013

Klansstyret kan melde at vi i 2013 igjen samles på Vestbredden. Vi har også forhandlet frem gode priser på sesongkort.

Tekst: Klansstyret
Foto: Klanens arkiv

2012 er endelig over. En relativt dårlig sesong med topper og bunn på både bane og tribune. Det er heldigvis på tide å tenke framover.

Færre og færre går på kamp, færre og færre bruker sesongkortene sine. I 2013 bør alle vi med hjertet i Vålerenga kjenne vår besøkestid. Vi er 100 år, vi skal markere dette, vi skal feire dette og vi SKAL vinne noe. Helst alt.

Nytt for jubileumsåret er at vi samles på Vestbredden. Etter en sesong med tilløp til splittelser, sure miner fra mange leire og påfølgende nedgang og synkende entusiasme, tar vi en samling i bunn og trækker oss sammen på Vestbredden alle sammen. I 2013 skal våre motstandere få møte en vegg av en samlet Klan når de våger seg inn på Ullevaal.

En samling på Vestbredden vil gi oss bedre trøkk. En samling på Vestbredden vil gi oss en langt bedre tribune for Tifo. En samling på Vestbredden vil forhåpentligvis samle alle gode krefter for en nok en ny sesong og en ny start. La oss rett og slett øve oss til vi alle skal stå sammen på kortside sør på ny stadion.

Klubben inviterte i forrige uke Klanen til dia-

log angående plassering og pris for kommende sesong, og vi har i fellesskap kommet frem til en meget gunstig løsning.

Lojalitet er viktig for begge parter og derfor ønsker klubben å premiere tribuneslitterne som har støttet opp i tykt og tynt. Fra sesongkortsalg starter og frem til 31.12.2012 vil det bli en meget god lojalitetspris for de som har hatt sesongkort i 2012.

I år kostet sesongkortet på Vestbredden 2100 kr. Det er med glede vi kan meddele at dersom man fornyer sesongkortet innen 31.12.12, så starter ett år med festfotball (?) og god stemning (!!)

kun 1713 kr.
Ja, vi snakker ca 20% billigere!

Etter nyttår vil sesongkortet koste 2013 kr.

Slik vi ser det vil de som har stått på Gamlekonge og feltet under få muligheten til å fornye sesongkortet på disse plassene, «innflytterne» fra svingen får feltet fra Rimi-seilet (som selvfølgelig skal bort) og bortover mot VG-svingen.

Mer info om dette og et eventuelt lokomotivfelt vil komme på et senere tidspunkt.

Vi har blitt enige om at i 2013 vil Vestbredden bli definert som en Klubb/Klantribune. Det vil si at det kreves medlemskap i enten klubb eller Klan for å kunne stå på denne tribuneseksjonen.

I jubileumssesongen 2013 samles vi. Samlet skal vi føre Vålerenga til seriegull!

Vil du fortsatt ha Klansropet?

Klanen sliter med økonomien. Klansropet sliter med motivasjonen. Og magasiner på papir sliter med å konkurrere med internett, blant annet fordi vi er systematisk for sent ute med alt av informasjon.

Derfor vil vi i neste nummer av Klansropet (nummer 91) ha en utvidet leserbrevsseksjon der du forteller om hvorfor du vil eller ikke vil ha Klansropet på papir i postkassa framover. Får vi ingen bidrag tar vi hintet og gir ut tidenes aller siste Klansrop til seriestart 2013.

Tema for dette nummeret er Jubileum, og det er selvsagt ikke tilfeldig at dette faller sammen med Vålerengas hundreårsjubileum.

Enten du har noe å bidra med til en diskusjon om Klansropet, en herlig jubileumsfeiring eller annet, send det til ropet@klanen.no innen 1. mars.

Vålerenga fyller 100 år i 2013!

KICK OFF PÅ JORDAL AMFI, LØRDAG 29. DESEMBER

16.00 Dørene åpnes

16.45 Programmet starter

- Einar Gelius er ordstyrer
- Velkommen til 100-årsjubileumet
- Vålerenga Kjerke spilles til allsang m/Vålerenga Janitsjar
- Presentasjon av jubileumslåt
- Artister: Alex Rosén, Robin og Bugge
- Presentasjon av jubileumskolleksjon

- Oslo Nye vil presentere forestillingen "NESTE KAMP" en familiekronike gjennom 100 år
- Utdeling av hedersnåler
- Presentasjon av alle idrettene
- Historiske tilbakeblikk
- Maskotene Tippen og Kongen kommer

* Det tas forbehold om små endringer i programmet

18.00 Hockeykamp Vålerenga - Storhamar

Billettpriser:

Klanen, medlemmer
og frivillige, kr. 120,-
Voksne kr. 150,- (over 15 år)
Barn kr. 60,-

Forhåndssalg av billetter til medlemmer i perioden 26.11 – 1.12 i Sjappa på Oslo S. Onsdag 28.11 vil det også være salg av billetter i Vålerengas administrasjon i 2. etg i Vallhall. De første som forhåndskjøper billetter vil få en spesiell minnebillett m/navnet trykt på billetten. Billetter legges ut for åpent salg fra mandag 3. desember 2012. Evt. spørsmål kan rettes til Elin Horn, e-post: elin@vif.no eller tlf. 95 95 95 48

100 ÅR